



R

O
Č

E

N

K

A

2

0

0

8

Skončil rok 2008. Už jen v orientáckém světě se udála spousta zajímavých věcí. V našem oddíle se také mnohé dělo: uspořádali jsme tři závody, odhlasovali oficiální oddílové logo, ušili si nové dresy, odběhali stovky etap, ... Nyní přišel čas zúčtování a chvíle, kdy se člověk může podělit se svými postřehy a zážitky s ostatními. A protože webovky zůstávaly poloprázdné, těšila jsem se na záplavu článků, které si všichni poschovávali na konec roku. Jenže... Obrázek vpravo mluví za vše. Půjde-li to takhle dál, nebudeme mít co číst. A proto přeji všem do nového roku spoustu prima zážitků, aby bylo o čem psát, a letošní ročenke pořádně nacpanou sestřičku s rokem 2009.

Lenka



**ODDÍL
ORIENTAČNÍHO BĚHU**

TŘEBÍČ



Ročenka Oddílu orientačního běhu Třebíč
Vydal: OOB Třebíč, leden 2008
Editor: Lenka Ratkovská
Autoři: Klusáčkovi, Fialovi, Jiráskovi, MOR, Jenda
Hokejka, Glum, Jirka Novotný, Honzík Nešpor,
Lukáš Kříž



POZNATKY NOVÝCH NADŠENCŮ ORIENTÁKU + JEJICH VÝCHOVA ;-)

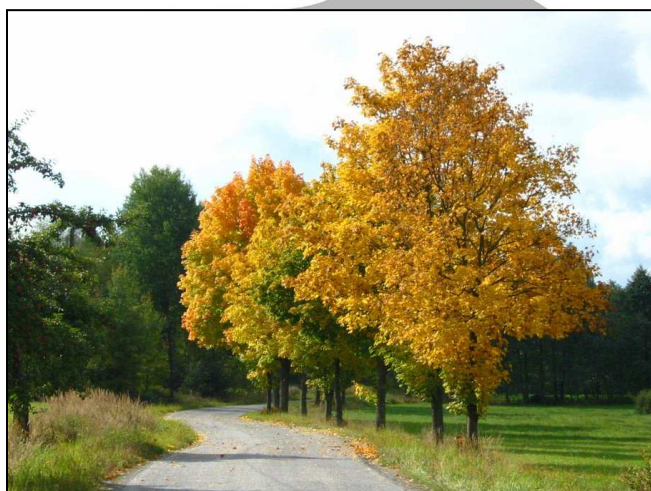
Orientácká sezona neběžce laika (Helena Jirásková)

Ráda poznávám nové věci, jezdím na výlety byt jen do blízkého okolí. Letos mi poznávání i výlety zprostředkovali a umožnily mé „děti“ (Lucka 23, Kuba 22). Oba začali jezdit na závody v orientačním běhu.

Mám vždy radost, když se děti pustí do něčeho nového, zvláště když je to studium nebo sport. A mám snahu je nějak podpořit (když můžu a když mi to dovolí). V tomto případě mým velkým plus je auto. Závody logicky bývají v terénu, v lesích, polích, daleko od vlakového nádraží nebo autobusové zastávky, a to nemluvím o víkendových spojích, kterých bývá poskrovnu. Obecně tedy ochotný majitel auta přeje orientákům víc než železnice nebo autobusové společnosti no a moje nabídka svezení byla vlastně i zištná nebo jak jsem již v úvodu uvedla mi umožnila vyjet si do okolí a seznámit se s orientačním běháním.

To, že o víkendu pojedou běhat jsem od nich slyšela někdy na začátku léta, v sobotu 14. června jsem dostala první příležitost, když jsem doprovázela Kubu na závody v Řimově. V tento červnový víkend měli vedoucí Klubu mládeže v Třebíči, ke kterým patří i Lucka a Kuba, přípravný sraz před letním táborem. Kuba si ovšem nechtěl nechat závody ujít a rozhodl se utrhnout na dobu nejnmutnější pro absolvování vybrané trati. Vyzvedla jsem ho před polednem na Hrádku, s sebou svačinu, pití a fotoaparát.

Když jsme dorazili na místo, na velké louce vyhrazené pro parkování stály už auta v několika řadách. Hned vedle zastavil karavan, rodiče, tuším tři děti a dva psi. Při prvním rozhlédnutí jsem kolem sebe zaregistrovala taky několik stanů, hygienické zařízení, děti a dospělé nejrůznějšího věku od batolat v kočárku po seniory, závodníky. Někteří byli vybaveni jako profesionálové, oblečení jiných dávalo tušit, že závodí dlouho ale na módních trendech nelpí ...



Podzimní krása na České Kanadě

Než jsem se vzpamatovala z prvních dojmů, Kuba se ustrojil a vydali jsme se najít Lenku. Byla v jednom z pořadatelských stanů. Na start byl asi kilometr a čas pokročil, tak jsme vyrazili. Předem mnou Lenka a Kuba ve svižném tempu, aby se rozeběhali a dostali do správného rytmu. Oba vybaveni buzolou, čipem a seznamem kontrol, vše pro mne nové. Na úzké stezce, zleva les a vpravo pole, mě míjeli další a další závodníci, jednotlivci i členové oddílů. Na startu jsem udělala prvních pár snímků, Kuba ještě doplnil tekutiny, zaevidoval svůj čip, vstoupil do stanu plného map, aby našel tu svou, závod s časem a boj s terénem začal.

Já se vracela stejnou cestou zpět k parkovišti, byla jsem trošku nervózní, jestli se bude Kubovi dařit, jako před zkouškou i když mě žádná nečekala. Tam odkud jsme



vyšli, byl kromě parkoviště i cíl závodu, bylo tady několik stánků s občerstvením, stánek s termo prádlem, pořadatelský stan, stojan s informacemi. Zapůsobila na mne „orientácká školka“, místo pro ty nejmenší a možná budoucí závodníky, reprezentanty, vítěze. Pak jsem si všimla požární auto, množství pestrých plastových lavorů kolem, závodníci se myli jako by se nechumelilo ...

Našla jsem si vhodné místo v cíli, odkud jsem dobře viděla na finišující, nastavila si fotoaparát a soustředila se na závod. Do cíle přibíhali kluci i holky, ženy i muži, senioři, všichni s maximálním nasazením. Po doběhu ve skupinkách živě diskutovali záludnosti a problematické části trati, ale všichni s výrazem zadostiučinění, že opět překonali sebe, pokořili trať a odhodlání, že příště to vyjde lépe. Mezi stromy se objevila hřiva a oranžové tričko, které tentokrát už opravdu patřily Kubovi. Úspěšně dokončil svůj závod, sice



nespokojený s dosaženým časem, ale já se nemůžu zbavit dojmu, že v tom podstata netkví, zvláště když člověk s orientáčkem začal později než ve školním věku. **Tak tady jsem to zase nechala...**

Místo závodu jsme opustili brzy, jen co se Kuba trochu zregeneroval a převlékl, chtěl se totiž co nejdříve vrátit na Hrádek. Já jsem měla ve foťáku pár snímků, které mi později umožní vrátit se k tomuto zážitku, tak je tomu i dnes, kdy píšu tyto řádky. Jsem moc ráda, že se Kuba pro závody rozhodl, že mě požádal o odvoz. O něco později jsem se dozvěděla, že závod v Římově byl vyššího typu, čemu odpovídalo množství startujících, mezinárodní účast i zázemí, ale i kdyby to byl závod „obyčejný“, byl to pro mě silný zážitek, příjemně a užitečně strávená sobota. Byla jsem opravdu překvapena, kolik lidí místo víkendového lenošení či procházky lesem zvolí běh v terénu, někteří s takovým zaujetím, že si sáhnou až na dno svých sil, že se takto „baví“ celé rodiny včetně dětí, starých rodičů a psů, přitom tento sport není ani okrajově předmětem pozornosti našich médií.

V září jsem ještě byla s Luckou a Radkem na závodech ve Zbraslavi, Kuba nemohl, měl vyvrtnutý kotník a nosil ortézu. Byla to krásná teplá a slunečná neděle. Tentokrát jsme zůstali až do konce závodu, na vyhlášení, zatleskali jsme Radkovi, který stál na stupních vítězů.



Rychlokurz tejpování

Za necelý měsíc jsme potom byli spolu v České Kanadě, letní tábor Bílá skála, moc pěkné místo. Bylo nás plné auto, kromě Lucky a Kubu i Lenka a Radek. Ráno bylo mrazivé, tráva byla víc bílá než zelená. Sice vysvitlo sluníčko, ale celý den byla pořádná zima. Na tento závod jsem se už teoreticky připravila, vyhledala jsem si informace o organizaci na internetu, kdo a kdy, startuje. Nejdříve jsem vyprovodila na start Lucku. Když jsem se vrátila k autu, Kuba dostával školení v bandážování kotníků pomocí tejpovací pásky, pořídila jsem pár fotek.

Pak jsem doprovodila na start chlapi, Kubu a Radka, Lenka už byla na trati. Potom jsem se pomalu vydala k cíli a vyhlížela holky, Lenka doběhla jako první, pak dorazila i Lucka. A za hodinku byl v cíli i Kuba. Měla jsem hlavně starost, jestli vydržely jeho kotníky, zvláště ten zraněný. Tejpovací páska svou službu udělala, jen při její sundávání Kuba strašně trpěl. Pro příště bude potřeba zvolit jiný technologický postup, aplikace na holé tělo se neosvědčila, na holení totiž Kuba nebyl ochotný přistoupit ...

Tak takto ve zkratce vypadala moje první „orientácká sezona“. Už dnes se těším na tu příští a doufám, že budu mít možnost zase doprovodit „své běžce“, kteří teď v zimě trénují v tělocvičně. Všem, kdo se tomuto sportu věnují závodně i rekreačně, všem kdo se věnují organizačním věcem kolem přeji teď na prahu nového roku mnoho zdraví, síly, elánu, sportovních úspěchů. Tomuto sportu a všem lidem kolem něj bych přála o mnoho víc podpory a pozornosti médií než se mu dostává v současnosti. Přála bych, aby se o něm dozvědělo víc dětí a mladých. Mezi sporty totiž nepatří jen fotbal, hokej, lyžování, zajímavých sportovních aktivit je o mnoho víc a stojí za to minimálně se o nich dozvědět.

Mistrovské běhání aneb z deníku začátečníka (Lucka Jirásková)

Úterní státní svátek jsme se rozhodli strávit v lese-konkrétně u obce Skřípov na závodech pořádaných Klubem orientačního běhu Konice, který lákal účastníky především na možnost zaběhat si ve stejném terénu jako letošní závodníci mistrovství světa.

Na takovou nabídku se „ne“ neříká.

Sváteční den pro mě nezačal dobře. Lenka s Lukášem mě měli vyzvednout na nádraží v Zastávce u Brna asi deset minut po půl deváté. Jenže když jsem ráno vstala a šla se umýt, zjistila jsem, že je devět hodin a že jsem zaspala! Celá šilená jsem běhala po bytě a nevěděla co si počít. Naštěstí jsem se probudila a zjistila, že je čtvrt na tři ráno a že to všechno byl jen zlý sen. Ve skutečnosti jsem do Zastávky dorazila bez problémů a včas a zanedlouho nás již červený fešák (spokojeně brumlající) odvážel do Brna, kde jsme nabrali ještě Radka a Markétu.

Cesta do Skřípova ubíhala tak rychle, jak rychle se mi chtělo čůrat (podle toho se dobře pozná, jestli už tam budeme nebo ještě ne).

Na místě jsem se setkali s třebíčskými (a jinými) známými (a neznámými) závodníky. Dostala jsem čip a informaci, že jsem byla (dle mého přání) na startovce prohozena s Lenkou, z čehož jsem měla radost proto, že bych to ve startovním čase 77 do limitu doběhnout nestihla a moji spolucestující by na mě museli čekat ještě hóóódně dlouho potom, co by do cíle doběhl poslední (vlastně předposlední) závodník.

Ze závodu jsem měla patřičný respekt (místy až hraničící se strachem)- vždyť 5,4 km a převýšení 310 m je pro začátečníka jako jsem já přeci jenom dost velké sousto. A tak jsem se bála, jestli to zvládnu. Ale musím se pochválit, docela se mi to povedlo! Až na pátou kontrolu, kde jsem si samolibě myslela, že jsem chytřejší než mapa (a všichni tvůrci tratě zároveň) a ztratila jsem tam dobrých deset minut a půlku sebevědomí. Jinak jsem postupovala nanejvýš opatrně, abych v každém okamžiku věděla, kde jsem, což se ukázalo jako velice chytré, protože mě to odvrátilo minimálně od dvou „kufřů“ (rozuměj chyb). Chytré to sice bylo, ale také pomalé, poněvadž mě v rychlém sledu předbíhali závodnice stejné kategorie (kde jste byly, když jsem potřebovala ukázat tu pátou kontrolu, co?) až mě předběhla i Lenka (která startovala



40 minut po mě) a „dotáhla“ mě na jedenáctou kontrolu a solidárně na mě počkala v cíli kam jsem se dostala ani nevím jak.

Už převlečení a s hrnkem teplého čaje (páni, neznám nic lepšího než teplý čaj) jsme nad mapami probírali podrobnosti závodu. Lenka (a to vám musím napsat, protože si toho cením) mě pochválila za téměř přímý postup na šestku (asi kilometr dlouhý), který sama šla trochu oklikou. Stejně tam byla o deset minut dřív než já! Holt, zkušenosti a kondička mi ještě chybí!

Vyčkali jsme vyhlášení vítězů a aplaudovali jsme všem, hlavně ale malé Maruše Nešporové, tak Márovi (Markovi Prášilovi) a za to nám bylo dovoleno doslova a do písmene ochutnat slávu vítězů! (jen Broček na to měl jiný názor)

Zpátky do Zastávky mě Lukáš dopravil bleskurychle a tímto děkuji i jemu, protože nebýt jeho simírovské jízdy, ten vlak bych nestihla. Pohodlně usazená v přetopeném vagóně jsem cítila jak je mi dobře. Vždyť jsem dneska „zaběhla“ svoji nejdelší trať, skoro se neztratila a hlavně díky své pozornosti (kterou se snažím zlepšovat) jsem odvrátila další „nevynucené chyby“. A to, že nejspíš budu opět poslední, na mém dobrém pocitu nic nezměnil!

P.S. Tento příspěvek byl napsán v době, kdy ještě na internetu nebyly zveřejněny výsledky závodu, protože jsem měla strach, že do té doby než tak pořadatelé učiní, všechno zapomenou a to bych velice nerada, protože tak bych vás nemohla okrást o váš drahocenný čas, který jste věnovali přečtení mých blábolů!

Jak jsme vychovávali reprezentanta

(Jitka Kl.)

Tak a je to. Každý musí napsat nějaký článek do ročenky. Pravila Lenka pod pohružkou tělesných trestů. Nebo slibu neopakovatelných odměn pro první příspěvatele. Ale o čem psát? O tom, jak někdy bloudím lesem či mezi skalami nebo jak při pěkně rozběhnutém závodě vynechám kontrolu nebo si nechám vyšvihnout čočku z oka a pak nic nevidím nebo o hromadách prádla s bažinným oděrem, které v sezóně týden co týden hážu do pračky? O touze zůstat v sobotu ráno ještě v posteli? O nových zážitcích, setkáních a přátelstvích, která nám orienták přináší?

Možná to způsobila vůně špuntu první ceny pro vítězku Danu nebo moje zodpovědné podvědomí, každopádně se v hodině duchů inkriminované noci objevila múza s Nápadem: máme v oddíle plno malých nadějných závodníků TaTaRáčků a taky pár

kandidátů na zodpovědné rodičovství, což takhle nabídnout jim malou inspiraci? Zavzpomínat na počátek posledního desetiletí minulého století a rozpomenout se na pár věcí, které jsme dělali s našimi batolaty a předškoláky? Činností, které určitě přispěly k rozvoji jejich postřehu, dobré a rychlé orientace, logického i abstraktního myšlení, představivosti, tvořivosti... no prostě k všestrannému rozvoji jejich osobnosti. Samozřejmě jsme to tehdy neměli tak pěkně teoreticky zformulované, jen bylo třeba vymýšlet a nabízet dětem činnosti, při kterých by se nenudily, protože pak nemají čas na zlobení a neberou útrpně to, že se matka věnuje jakémusi vetřelci –



Matěj v akci



kojenci. Ale dosti již obecného povídání. Pokusím se tedy ze záhybů své paměti vydolovat nějaké vzpomínky na nejúspěšnější „programy“, které dozajista přispěly k budoucí orientaci našich dětí v orientáku.

Doma: Začali jsme hraním s hledáním různých hraček „ukrytých“ na nejrůznějších místech v bytě. Klasická hra na postřeh. Upgradem bylo využití pexesa, kdy jsem jednu sadu roznesla po bytě a druhá zůstala vyskládána na jednom místě a děti pak dohledávaly druhý obrázek do dvojice. Zatím nic extra, že... Tak jsem to vylepšila tím, že jsem na papírové kartičky nakreslila obrázky či symboly různých věcí či větších hraček, které měly v bytě své trvalé místo a pexesové obrázky nebo jiné věci (součásti stavebnice, panáček „Igráček“, kousky rozstříhaného velkého obrázku z dětského kalendáře, pastelky) pak byly (a více neviditelně) ukryty tam. Takže děti musely běhat třeba ke křesílku s opičkou (někteří ji ještě na Hujer Cupu potkali), zaparkovanému nákladáku, dětské postýlce, posteli v ložnici, umyvadlu v koupelně, sporáku atd. podle obrázků na kartičkách, posbírat ukryté věci a případně s nimi dále pracovat (přirázovat dvojice pexesa, postavit něco ze stavebnice, skládat dominové kostky podle počtu puntíků, poskládat obrázek, přivést panáčky „domů“, donést pastelky a něco s nimi podle zadaného klíče vybarvit atp.) Celý úkol jsme jim předem vyšperkovala nějakou (podle druhu schovaných předmětů), motivační pohádkou, že... Připravené kartičky sloužily docela dlouho, pak jsem je měla ve více sadách (každé dítě mělo svoje a mělo i svůj „úkol“ – podle věku a vyspělosti). Když už kartičky s obrázky televize, ledničky či záchodu nestačily, nakreslili jsme s Martinem plánek bytu (a rozmnožili ho do mnoha kopií). A hle – vyšší patro abstrakce. Pak stačilo na plánek zakreslit polohu ukrytých předmětů či částí sofistikovanějších úkolů a já mohla v klidu uvařit oběd. Když už přestal stačit byt a děti spolehlivě chodily po schodech, vyrobili jsme plánek celého domu – sklepů, půdy, dvorku, bytu prarodičů... no a pak si děti chystaly své orientáčky navzájem (ale vůbec jsme tomu tehdy tak neříkali a už vůbec jsme netušili, že by to mohla být výborná průprava ke vstupu do repre...)

Venku: Ze dvorečku už nebylo daleko do parku, ale hlavně jsme jako objekt svého mapování vybrali sokolský stadion. Dost velký, volně přístupný, ale hlavně bezpečný prostor. Jednoduchý plánek stadionu nám posloužil také mnohokrát. Sem už jsme nebrali hračky ani součásti stavebnice či hlavolamů, stačily barevné lístečky, jejichž poloha byla na plánu vyznačena puntíkem. Speciálně Matěj měl toto hledání hrozně rád a neustále to vyžadoval. Nalezení všech lístečků bylo samozřejmě náležitě odměňováno, ale cílem se již stalo samotné hledání. To už docela připomíná orienták.

S opravdovou orientáckou mapou se naše děti seznámily na Jurenkově osadě, kde jsme po 7 let pořádali tábory pro děti (od 3 do 12 let) s rodiči. Týdenní pobyt měl vždy nějaký společný ústřední motiv a program byl koncipován tak, aby se děti a rodiče poznali z úplně jiných stránek a v úplně jiných situacích než v běžném životě. Mottem



Není nad pohodlná křesílka...



byla hlavně spolupráce, komunikace, hra. Soutěžení jsme úplně vyškrtli. V programu



jsme mimo jiné využívali jak jednoduchého plánu tábora, tak zjednodušené OB mapy, ale nikoliv pro „orientační běh“ jako takový, ale pro různé hry, kdy děti či rodiče, ale většinou všichni dohromady měli něco hledat, dávat dohromady, vyluštit atd. Tedy mapa sloužila místo obligátních fáborků. Dle naší zkušenosti byly již pětileté děti schopné s mapou pracovat, zorientovat ji podle skutečnosti (cesty, rybník a jiné výrazné objekty), spolehlivě v ní číst a najít příslušné místo s ukrytou zprávou či předmětem. Někdy dokonce lépe jak rodiče. A rodiče byli náležitě instruováni, jak s dětmi a s mapou pracovat (hlavně jim do toho zbytečně nekecat). Však jsou mezi námi i pamětníci, že Glume a Fialici...

Měli jsme doma i orientačskou mapu Dubiny, kterou jsme brávali na víkendové výpravy. Čtete dobře,

Hlava rodiny s "jinou"...

žádné vycházky, ale výpravy. Vždy se totiž muselo něco dít.

Vlastně jsme vždycky šli náš víkendový i prázdninový program na míru dětem, jejich rozdílné vytrvalosti, schopnostem i vytrvalosti. Nejrozumnějších her či motivů výprav byla celá řada, ale neměly třeba nic společného s orientačkem. Jen pokud jsme zamířili do Dubiny, brali jsme OB mapu s sebou a k hledání např. pokladu či indicií k němu ji využívali. Kolečkem či kolečky (že by už OB?) jsme vyznačili polohu významných bodů a společně jsme vyrazili. Na místě, které bylo označeno, jsme všichni společně chvíli hledali dotyčný předmět, což stačilo na to, aby jeden z nás rodičů tento předmět nenápadně ukryl. No a za chvíli už některé dítěť jásalo... (nebylo tedy třeba chystat v lese něco předem).

Mezitím děti dorostly do věku, kdy už mohly ochutnat skutečný orientační běh, kdy už chtěly soutěžit a závodit...No a zbytek příběhu již znáte. Neboť jste ho většinou taky prožívali. Tak a může zazvonit zvonec a mého příspěvku (prý hnusně dlouhého) je konečně konec.

Howgh.



!!! POZOR !!! NENÍ URČENO PRO SLABŠÍ ŽALUDKY!!!

(Zuzka F.)

ORIENTÁČKÁ BALADA

U bažinky dítě stálo,
z plna hrdla křičelo.
„Copak se ti dítě stalo,
kéž bys trochu mlčelo!“

„Poledne v tom okamžení,
přijdou sbírat kontroly
a můj čip na prstu není
v bažině – utonulý.“

„Mlč! hle šiška a větývka –
hrej si! – tady s kamínkem.“ –
Než kámen, větev i šiška
bouch, žbluňk! letí za čipem.

A zas do hrozného křiku –
„I bodejž tě čerchmant sám – !
že na tebe, nezvedníku,
já hekala zavolám!

Pojď si pro něj, ty hejkálku,
pojď, vem si ho vřískala!“ –
A hle, tu kdes od hustníku
suchá větev zapraskla.

Zablácený, zkrvavený,
končetiny pavoučí,
na sobě šat roztrhaný,
na hlavě hnízdo vrabčí!

„Co se stalo?“ – „Kriste Pane!
táhni pryč ty obludo!“
Div že smrt ji neovane,
ejhle toto – strašidlo!

Kulhavě spěchá k oněm dvěma,
ty strach v krok zpět popohání:
ona hrůzou zcela němá,
však dítě už v bahenní lázni.

Skoro v mdlobách, sotva dýše –
běda, běda dítěti!
Hejkal už k bažince kluše
blíž – a již je v zápětí.

Již ztahuje po něm ruku –
ona tisknouc ramena:
„Pro Kristovu drahou muku!“
klesá smyslů zbavena.

Tu slyš: jedna – druhá – třetí
poledne zvon udeří;
sběrač kontrol se přirítí –
a svým očím nevěří.

Žena co světa nevnímá
a závodník zdrcený
z bažiny pár bublin stoupá,
v trávě je čip – ztracený.



To byste se divili, kolik já jich unesu!!



ODKAZ FRANTIŠKA TROJANA (Jirka Novotný)

Předmluva

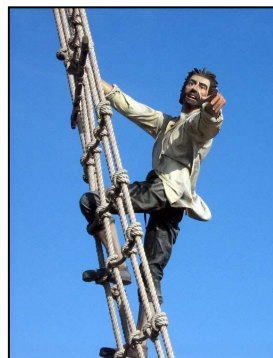
Milí čtenáři,

nevím, zda se mnou budete souhlasit, ale zdá se mi, že na českém národu leží jisté prokletí. Spočívá v tom, že si příliš málo vážíme naší historie a našich slavných osobností. Jára Cimrman se do našeho povědomí dostal teprve nedávno, třebaže si uznání zasloužil již mnohem dřív. A podobně se to má například i se středověkými rukopisy, které dlouhou dobu ležely bez povšimnutí v kostelní věži ve Dvoře Králové nad Labem a na zámku v Zelené Hoře u Nepomuku. Objeveny byly až několik set let po svém vzniku.

Abych se nedopustil podobného pochybení jako mí předkové, rozhodl jsem se vám představit osobnost jednoho z našich nejlepších orientačních běžců – jde o Františka Trojana. Bohužel se jedná o člověka, který byl minulý rok prohlášen za nevěstného, a tak nezbývá než při psaní vycházet především z výpovědí jeho rodičů a z několika deníkových záznamů. Bylo-li to aspoň trochu možné, doplnil jsem text několika dochovanými fotografiemi či obrázky.

Kapitola I – O původu jména Trojan

O původu jména Trojan mohu psát na základě vyprávění Františkova otce – pana Aloise Trojana. Ten při našich rozhovorech vždy hrdě uváděl, že jméno Trojan (ačkoliv to tak na první pohled nevypadá) je jménem španělského původu. Na sklonku 15. století je nosil jistý Rodrigo Triana¹ (známý též jako Rodríguez Bermejo), který se společně s Kryštofem Kolumbem zúčastnil plavby do Indie. Byl to člověk prostý, přesto se mu však dostalo pocty nejvyšší – 12. října roku 1492 totiž objevil Ameriku² (Rodrigovým potomkům se to podařilo ještě několikrát, místo uznání však vždy sklidili posměch).



Po návratu domů, tedy do Španělska, se Rodrigo živil tím, že po hospodách vyprávěl o svých dobrodružných cestách. Asi rok se mu vedlo královsky, poté se ale začal topit v dlužích, alkoholu a milostných aférách. Aby všemu unikl, rozhodl se pro emigraci a změnu jména. Čechy si vybral z toho důvodu, že mu pražský tiskař Jan Kamp (pracující v letech 1488 – 1515 v dílně staroměstského konšela Severina) slíbil vydání pamětí. Z toho sešlo poté, co byl Rodrigo Triana, známý už spíše jako Radomír Trojan, přistížen s Kampovou ženou. Nakonec se ovšem Radomír Trojan šťastně oženil a zplodil statného syna. Kdybychom si dali tu práci a pátrali po vztahu Františkových předků k orientačnímu běhu, zjistili bychom, že to byl vztah velmi úzký. Jenom namátkově³: Antonín Trojan (1613 – 1665) pracoval jako zeměměřič u královského dvora, Vilém Trojan (1750 – 1836) byl hlavním Napoleonovým kartografem, který ho na konci života doprovázel na ostrov Svaté Heleny, Bohuslav Trojan (1874 – 1926) působil během první světové války jako navigátor u 91. regimentu.

¹ Spojitost mezi jmény Trojan a Triana se mi skutečně podařilo po několikaměsíčním pátrání potvrdit.

² Objevení Ameriky zachycuje i přiložený obrázek – na základě poznatků experimentální lingvistiky se podařilo zjistit, že Rodrigo Triana při svém objevu pronášel slovo „Indie“.

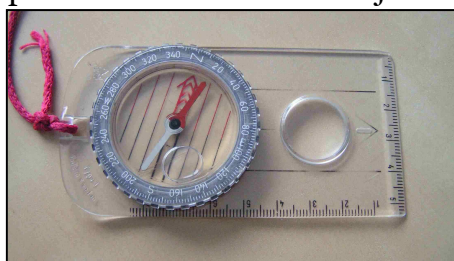
³ Podrobná publikace o rodu Trojanů by měla vyjít v roce 2014 v nakladatelství Albatros.



Kapitola II – Františkův příchod na svět

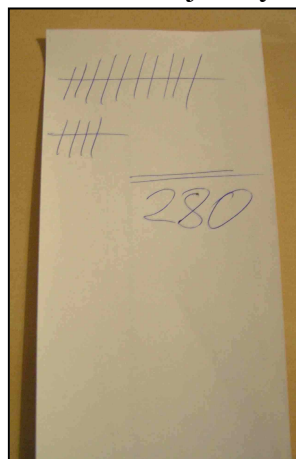
Františkova cesta na světlo světa započala během posledních vícedenních závodů. Tento termín se ukázal být jako velmi výhodný, neboť pozávodní posezení s týmovými kolegy mohlo pozvolna přejít v bujarou oslavu. Asi po sedmém pivu (pan Trojan si už přesně nevzpomíná) se Františkův otec rázným bouchnutím do stolu přihlásil o slovo a pravil: „Bude dobrej. To je jasná věc.“ Po chvíli pak ještě dodal: „Marná sláva, geny jsou geny.“ Nato byla objednána další runda a panu Trojanovi se dostalo několikerého poplácání po rameni. (Obrat „geny jsou geny“ používá pan Trojan poměrně často, mimo jiné také tehdy, když se vrací domů s několikahodinovým zpožděním a vysvětluje, že v práci pomáhal své kolegyni s úklidem kanceláře. Poplácání se mu samozřejmě dostane také, ovšem poněkud silnějšího a na jinou část těla.)

Vraťme se ovšem k právě narozenému dítěti. Věta, již pronesl pan Trojan, byla pravdivá. František rostl jako z vody a prospíval k plné spokojenosti svých rodičů i svého okolí. Můžeme-li se spolehnout na svědectví paní Trojanové, bylo Františkovým prvním slovem slovo „ažimut“. Pan Trojan, uslyšev tuto šťastnou novinu, neváhal a koupil svému synovi k Vánocům buzolu⁴. Za rok přibyl popisník, potom tejpovací páska a orientky. Když bylo Františkovi sedm let, vstoupil do klubu a začal pravidelně běhat.



Kapitola III – Odchod z oddílu

Roky plynuly jako řeka a Františkovi bylo 16 let. Zdálo se, že jeho strmému vzestupu nestojí nic v cestě. Škodolibí spolužáci mu sice na školním večírku prozradili, že běhání není jediný způsob, jak lze trávit volný čas, Franta ale jejich slovům nevěřil a cílevědomě kráčel v šlépějích svých předků. Ke změně došlo ve chvíli, kdy se Franta dozvěděl, že slečna Hanka, do níž byl už od prázdnin bezhlavě zamilován, bude chodit o sobotách do tanečních. Neváhal, vystoupil z oddílu a svůj propoceny dres vyměnil za elegantní smoking. Nepotřebnou buzolu prodal jednomu ze svých kamarádů a za utržené peníze vylepšil svůj vzhled hedvábným motýlkem. Předtím si ovšem ještě spočítal, že mu zbudou asi tři stovky, což postačí k tomu, aby Hanku pozval dvakrát do cukrárny.



Po hodině strávené před zrcadlem a několikeré návštěvě záchodu – nyní se u našeho závodníka poprvé projevila tréma – kráčel Franta mužným krokem ke společenskému domu. Slečna Hanka přicházela ve stejnou chvíli jako on. To není špatné, pomyslel si Franta, aspoň jí můžu ukázat, že jsem gentleman. A už se před Hankou otevírají dveře a náš hrdina pomáhá s odkládáním kabátu. Všechno jde jako po másle, bohužel však jen do chvíle, kdy je ohlášen první tanec. Než stihne Franta vykročit, ocitá se Hanka v náruči neznámého plavovlasého tanečníka, který ji bude (jak František brzy zjistí) o přestávce líbat na ústa a na ouško.

⁴ Jak je patrné z fotografie, sloužila Františkova první buzola také jako vodováha.

Toho sobotního večera nedopadl Franta nejlíp. Svých tři sta korun utratil zcela sám, ergo bez Hanky, v nedaleké hospůdce. Není jisto, kolik toho přesně vypil⁵, ale obsluhující číšník uvádí, že si tenkrát všichni museli vyslechnout příběh o nešťastné lásce, který hosty přiměl k tomu, aby Františkovi objednávali za své. Kolem půlnoci se náš hrdina pokusil o poezii, druhého dne ovšem pochopil, že tento pokus byl první a současně také poslední.

Pokračování v příští ročence...

Do té doby můžete přemýšlet o následujících otázkách. Ten, kdo je zodpoví jako první (a pošle mi své odpovědi na e-mailovou adresu georgios@centrum.cz), bude po zásluze odměněn.

- 1. Na ostrově Svaté Heleny sehrál Napoleon svou poslední zaznamenanou šachovou partii. V kolikátém tahu a jak partie skončila? Hrál Napoleon bílými, nebo černými kameny?*
- 2. Uveď jména alespoň 3 vojáků, s nimiž během války sloužil Bohuslav Trojan.*
- 3. Jaká barva motýlku se hodí ke smokingu, jaká k fraku? Smíme jít ve smokingu na oběd?*
- 4. Kdo sestrojil první buzolu?*

⁵ „Jedná se o pouhý zlomek toho, co tenkrát vypil,“ uvádí číšník, který Františka obsluhoval, při pohledu na zveřejněný účet.



Bahno 2008 (Honza Klusáček)

Aneb to nejlepší z roku 2008

B jako béčka Březová, blbá bota, nebo Běďovi blbosti

Béčka Březová-sluníčko, návštěva z Číny, lesní jahody a aloe vera drink
Blbá bota (a ne jedna)- Od otočení mapy po přehlédnutí kódu kontroly
Běďovi blbosti-není co dodat. Snad jen www.lpu.cz/beda

A jako atmosféra Áček,

Atmosféra áček-spíkr Aljoša, stánky s kofolou a klobásou, stany-tunely a hasiči s lavory

H jako hlídání havěti, hromada hustníků a Hujercup

Hlídání havěti-Kouba má nový škvřně, které potřebuje hodné tety a strejdy!
Hromada hustníků-větvičky, srnčí bobky, ztracené vteřiny a nenalezené kontroly
Hujercup-tykev, lichořeřišnice, lilek, kedluben a topinambur!

N jako Nový dres!

Nový dres-bazilika, strom, jméno na rameni a papírák

O jako Olomouc.

Olomouc-MS, tři medaile, televizní přenosy a nezapomenutelné zážitky

**2
0
0
8
!**



PRÁZDNINOVÉ STRÍPKY

Co to znamená? (MOR)

„Co to má znamenat? Kdo to má být? Vidíš to co já? Proč ho nevyvedou? Jsme v kavárně nebo nejsme?“

V ospalém letovisku Vevey na pobřeží Ženevského jezera se líně rozvalovalo krásné jarní odpoledne. Slunce zde již mělo sílu, v uličkách mezi hotely, hotýlky, domy a domky zůstával téměř nepohnutý vzduch, pouze na nábřeží s nádherně šťavnatě barevnými voňavými záhony s pozadím blyštivých vlnek na jezeře, se lehce loudal květnový větřík.

Většina návštěvníků posedávala po desítkách laviček rozestých po nábřeží nebo se bezcílně loudala mezi palmami a bezmyšlenkovitě hleděla na klidnou hladinu Ženevského jezera. Značná část turistů a hostů si v desítkách kavárniček a krytých zahrádek objednávala svá cappuccina, pressa, latté, zmrzlinové a ovocné poháry a klábosila jen tak o ničem, aby utekl čas.

V přízemí obchodního domu Coop byla také jedna z takových kaváren. U asi šesti stolků sedělo tak patnáct lidí a nevěřícně hledělo do prostoru kavárny. Vyděšenýma očima koukali po sobě. „Co se to děje? Asi sem vběhl nějaký šílenec! Zmateně se rozhlíží vlevo vpravo. Podívej, teď lomcuje těmi prosklenými zavřenými dveřmi na dvorek! Pozor, něco má v ruce!!! Neměli bychom zavolat policii?“ Vytřeštěné oční bulvy, pootevřené pusy se spadlými bradami, šokované výrazy ve tváři. „Co to má vůbec na sobě? Nějaké propocené modré triko s namalovaným kostelem. A žluté boty. Fuj, kape z něho pot! A poskakuje, jako kdyby pořád někam spěchal. No sláva, konečně se obrátil ke vchodovým dveřím a vyběhl ven. Kdo by něco takového v tom klidném Vevey čekal? Co to znamenalo?“

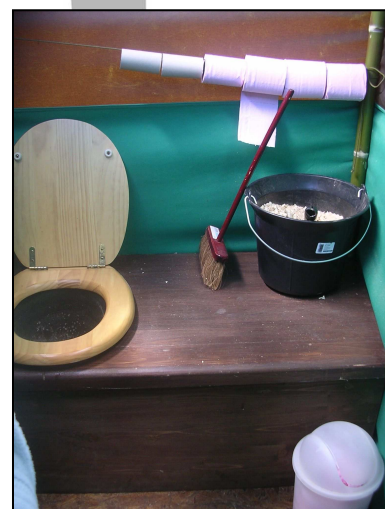
Liba říkala, že to nemám psát. No já si myslím, že třeba někoho pobaví, snad ne odstraší, že i po desítkách let závodění se dá v orientačním běhu krásně zakufrovat. 1.května jsme ve švýcarském Vevey běželi sprint, druhou etapu čtyřdenních klání v okolí Ženevského jezera. Přehlédl jsem jednu uličku a omylem vběhl průchodem do kavárny obchodního domu. Než jsem si v kavárně i mimo ni srovnal, kde jsem, bylo po závodě. Nechal jsem tam osm minut a asi patnáct naprosto vyděšených lidí.

Úžasně šílené prázdniny (Martin F.)

Letošní velké prázdniny přinesly mnoho úžasných zážitků a dobrodružství.

Začalo to asi, když jsme jeli s Lenkou, Lukášem, Zuzkou a Jendou do Francie na závody 6 jours de l'Aveyron. Vyrazili jsme Lukášovou Felicií a dorazili naší Fabií. Proč? Protože se nám na dálnici v Německu přestala dobíjet baterka. Ale to úžasné bylo, že nám baterka chýpla těsně za místem, kde byla dálnice zúžená kvůli opravě do jednoho pruhu, a navíc těsně před odbočkou z dálnice. A ještě úžasnější bylo, když Lenka s Lukášem koupili druhou baterku, a přesně na obě baterky jsme dojeli z onoho inkriminovaného místa v Německu až do

Domažlic za českými hranicemi, kde jsme měli domluvené



Úžasně suché toalety



servisáky. Druhá baterka se vybila přesně v okamžik, kdy jsme dorazili na místní parkoviště (baterky jsme samozřejmě v půlce cesty museli vyměnit). Třetí úžasná věc se stala, když už byli všichni smíření s tím, že nestíháme 1. etapu závodů. Jen co jsme zklamaně dorazili na místní shromaždiště, tak jsme se dozvěděli, že první den závodu byl jen trénink. Úžasné.

Po Francii pak ještě následovala úžasně mokrá Grand Prix Silesia 2008. Ráno před 2. etapou, kdy se mělo dojet 10 km od kempu, se tak šíleně rozpršelo, že se do lesa opravdu nikomu nechtělo. Z plavajících stanů jsme rychle přeběhli do auta a vyjeli směr shromaždiště. Jen co jsme zaparkovali, tak z čista jasna přestalo pršet. Dokonce i na malou chvilku vysvitlo sluníčko. Vyběhl jsem na trať a v její půlce se tak setmělo, že v hustnících nebylo vidět do mapy, a udělala se mlha, že nebylo vidět na 50m dopředu, a začal zase onen příšerný liják. Chudácci ti, co šli v tu chvíli zrovna na start. Já však doběhl, vyčetl si čip, začal přemýšlet o tom, že by bylo ideální se převléknout z totálně promočeného dresu, pak asi ještě 10 minut počkal, a přestalo pršet. Úžasné, ideální doba na převlíkání.

Letos opravdu nevím, čím jsem si to zasloužil, ale mohu říct, že **nic nebylo tak zlé, aby to nakonec neskončilo úžasně.**

Jak se také závodí v zemi Simone Niggli a Daniela Hubmanna. (MOR)



Opět jsme spojili příjemné s ještě příjemnějším a na přelomu dubna a května navštívili příbuzné, dočasně umístěné ve Švýcarsku. Samozřejmě jsme neodolali a přihlásili se zde na čtyřdenní oblastní a náborové závody situované v blízkém okolí Ženevského jezera.

Přihlásili jsme se přes net, ale jak se blížil den našeho odjezdu, byl jsem stále nervóznější, protože ze tří oddílů, které závody pořádaly, jeden neměl vůbec žádné informace na svých stránkách a zbývající dva tvrdošijně zveřejňovaly pouze stručný rozpis, který na stránky vložily již v lednu. Rozpisu jsme moc nerozuměli, protože kanton Vaudois je francouzsky mluvící



Vypadám snad jako Hubmann?! kanton a k ničemu jinému než A Já jako Simča?!!

k francouzštině se nehlásili. Vypadalo to, že start může být v libovolný čas mezi desátou a dvanáctou, máme mít sebou oblečení do lesa a tužku.

Ráno v den našeho odjezdu jsem se naposledy připojil a zjistil, že start může být v libovolný čas mezi desátou a dvanáctou, máme mít s sebou oblečení do lesa a tužku.



S naší nulovou slovní zásobou francouzských slovíček jsme odjžděli poněkud do neznáma.

Shromaždiště první etapy jsme našli bez problémů jednak pomocí našich map a jednak podle celkem solidního značení příjezdu. Zaparkovali jsme u nějaké budovy, obešli ji a zjistili, že jsme na fotbalovém hřišti. „Dobrý, to je shromaždiště jako u nás. Jdeme dál. Hele dokonce prodejní stánky s orientáckým sortimentem.“ Před šatnami stolky s prezentací. V cizině vždycky nastrčím ke slovním debatám Libu. Zvláště tady, kde se mluví německy. Švýcarsko je přece země, které má několik kantonů a jak si myslím úřední řeč němčinu, francouzštinu, italštinu a rétorománštinu, nebo ne?

První německé slůvko, které Liba vypustila z úst vyděsilo děvče u prezentace. Vyskočila a volajíc „německy já ne, zavolejte Karla“ v podstatě utekla. Přišel Karl se kterým Liba přešla na lámanou angličtinu. Zaprezentoval nás, odebral příslušný počet franků a vyrozuměli jsme, že máme jít vedle, kde si vybereme startovní čas a dostaneme mapu.

„Vedle“ jsme stáli v kratičké frontě a přišli ke starším ženám, které měly v rukou něco jako křížovku. Nalinkované stránky s některými vyčerněnými políčky. Pochopil jsem, že je to ruční startovka, kde černá políčka představují minuty, kdy nelze odstartovat závodníka stejné kategorie. To je jasné. Zeptaly se nás, jakou kategorii poběžíme a když jsme si porozuměli, navrhly čas 10.08 Libě a 10.15 mně. Protože bylo před půl desátou a na start kousek, souhlasili jsme. Ženské si udělaly křížek do příslušných políček své křížovky a daly nám každému mapu. Poodešli jsme kousek a koukli do mapy. Nic zvláštního, pouze byla prázdná, bez tratí. Chvíli jsme se s Libou dohadovali, na co nám ji dali. Možná už se tady nějaký závod běžel a oni každému dávají prázdnou mapu, aby byl závod spravedlivý. Nakonec jsme se rozhodli, že se zeptáme. Karla. Lámanou angličtinou nám vysvětloval, že si máme vzít mapu na start, který je kousek odtud. No jo, ale proč? Bude provedený zákres tratí. Nějak jsme tomu pořád nerozuměli, že by měli na startu tiskárnu a tiskli tratě tam?



Před startem na kolenou

se urputně bránili, totiž že by si každý kreslil tratě sám?!? Ale to přece není možné! Jak bych nakreslil od ruky kolečko kontroly, aby bylo správně umístěné. A vždyť to taky musí nějaký čas trvat, než by se to nakreslilo. A vždyť bych na to kreslení ani neviděl, neběhám s brýlemi ale s buzolou s lupou. To nebude pravda! V době, kdy se dohadujeme jestli je nutný ofsetový tisk nebo zda stačí nějaký laser. No jo, ale to oblečení do lesa a tužka... Proboha, vždyť my nemáme tužku! Doma jsme se tomu smáli, na co tužku do lesa a tak jsme si žádnou nevzali. Liba si vzpomněla: „U jednoho stánku měli fixy“. Už je skoro deset. Honem ke stánku. Lehce jsme polkli. Jeden fix dva franky. No musí nám stačit jeden dohromady, přece nedáme čtyři franky za tužku do lesa. Tak a honem na start. Ještě že je to jen kousek.

Blížíme se ke startu. Vypadá to jako u nás. Koridor ze žlutého mléka a za ním stan. Hledáme hodiny. Táhle jsou. Ukazují -8. Co to má znamenat. Chvíli postáváme a minus osmička tam pořád visí, i když čas běží. Liba se konečně dozvídá, že osm minut před svým startem budeme vpuštěni do stanu a tam si překreslíme svoji

mapu. Liba už jde do koridoru. Já nevěřicně zírám, jak se tři padesátiletí dědci (tedy mého věku) tlačí na kolenou kolem jedné mapy na zemi a snaží se ji obkreslit. Konečně mých -8. Vcházím do koridoru a uvědomuji si, že Liba odstartovala s naším společným fixem za dva franky. Ještě že má hlídač u koridoru tužku. Půjčuji si ji a padám na kolena. U mapy mé kategorie je naštěstí jen jeden „kreslič“. I tak mám co dělat, abych se vedle něj vydal, protože kousek vedle nás kreslí tři další běžci z jiné mapy a trochu si zavazíme.

Sakra, v tom stanu je pěkná tma, vždyť tady skoro nic nevidím. Jak si to mám obkreslit, když nemám ty zatracené brejle. Horko těžko jsem s pomocí lupy zjistil jednotlivé objekty kontrol a víceméně odhadem zakreslil jejich umístění do mé mapy. Protože moje trať se nekřížila a byla ve tvaru oválu, rozhodl jsem se nekreslit spojnice kontrol, pouze pořadí kontrol. Stejně by to byly křivé čáry a ještě bych si určitě zakryl nějakou pěšinku nebo průsek.

Osm minut bylo naprosto dostačujících na zakreslení a pak už jsem vystartoval. Závod byl jako každý jiný a s jednou chybou jsem doběhl až do cíle na hřišti. Nezakreslené spojnice kontrol se mně vyplatily, protože v lese byl velmi náročný podrost a každá pěšinka, kterou člověk použil byla zrychlením.

Ve třetí a čtvrté etapě jsem se omluvil třebíčské Dubině o které říkám, že se nehodí ani pro tréninky, protože je zarostlá. Předhůří Alp u Ženevského jezera má velmi silně kamenitý podklad, který kryjí různé náletové keříky od nizoučkových, které zakryjí kameny, přes klasické maliny a ostružiny až po vysoké bezy, které činí terén těžko průběžným. A to všechno prorůstá mahonie cesmínolistá, to je ta potvora, co se dává na hroby a strašně píchá. Asi 5 km ve čtvrté etapě jsem šel přes 75 minut (v podstatě bez chyb). No zlatá Dubina.

Shrnutí: Náš standardní oblastní závod je asi o pět pater nad švýcarským oblastním závodem. Pořádat závod se dá v jakémkoliv terénu. Není nad české mapaře. Při sprintu v lidnatém letovisku Vevey nikdo nehlídá kontroly a žádná se neztratí. V centru může téct i teplá voda a být masážní sprechy ale nemusí být výsledky. Fix za dva franky nevydrží schovaný v chrániči a za běhu se ztratí.

GRAND PRIX SILESIA 2008 *aneb* JSME MY VŮBEC NORMÁLNÍ?

(Dana F.)

Středa. Moc se těším. Počasí nádherné, cesta do Jeseníků ubíhá příjemně. Na tábořišti ve Velké Kraši jsme první z našeho oddílu. Tudíž je na nás, jaké místo pro stany vybereme. Plocha je to obrovská. Zřejmě pole po řepce, mezi zeleným podrostem hustě trčí 15cm dlouhé šňáčky, které je třeba sešlapat, aby nepropíchnuly podlahy stanů. Procházíme kemp až k centru závodů. Čím blíž centru, tím větší hustota stanů a tím větší rambajz. Radši zůstaneme v tichém prostředí blízko vjezdu do kempu, na mírné vyvýšenince, kde ještě skoro žádné stany nejsou. Blízko k záchodkům a pitné vodě. Nějakých pár set metrů k centru nás orientáky přeče nezabije! Časem se ukázalo, jak prozíravé toto rozhodnutí bylo.



Siesta v předvečer závodů. Moc takových nebude





Doběh je opravdu úmorný

Čtvrtek. Vstáváme do teploučka. Po zchlazení se v jeskyni Na pomezí u Lipové hurá na 1. etapu. V lese se zase zapotíme. Zvlášť doběh je úmorný. Na popiskách sice stojí 440 m od sběrky do cíle, ale až když je člověk běží v horku, v otevřeném terénu, z toho kus do kopce, má pocit nekonečnosti. (A hele, dobíhá Věrka! Cože, ona snad fakt běží! Prý se rozhodla Silesiu opravdu odzvodit! Kdo ji znáte, rozumíte mému údivu. Zaběhla 9/35.) Začíná se proslýchat, že se od západu žene obrovský kalamitní mrak. Pořadatelé tvrdili, že kopce kolem jej nepustí a na Vidnavě zůstane sluníčko. Po půlnoci už bylo jasné, že ne. Prvně bylo slyšet blížící se hromobití, vítr lomcoval se stany, div že nepřerval šňůry. Pak spustil déšť. Takový, co sílí a sílí, a když už si myslíte, že víc pršet nelze, tak ještě zesílí. Později se ve zprávách dozvídáme, že v Polsku, kousek od nás, řádil uragán. Že by nás přece kopce kolem

ochránily od největší pohromy?

Pátek. Ráno vstáváme do čvachtanice, všude stojí několik cm vody. Martin má ve stanu bazén. Pořád lijí. Odjždíme na 2. a 3. etapu do asi 20 km vzdálené Černé Hory. Těsně před startem přestalo pršet, ba i sluníčko se na chvilku ukázalo. V lese bylo příjemně. To nás pozitivně naladilo i na odpolední závod. Leč ouha! Teprve kolem třetí přišla ta pravá čina. Čekám, že pořadatelé vyhlásí zrušení závodu. Nestalo se tak. Na start odcházím za neskutečné průtrže mračen. Cestou polykám proudy vody, které tečou přes oči do pusy, prodírám se proti proudu potoka, co byl původně cestou, je mi zima. Ze zoufalství ze mě bezděčně vypadne věta: „Esi my jsme normální!“ Asi jsem kolegům promluvila z duše, protože se kolem mě začaly ozývat další hlášky: „Kdyby viděl můj šéf, jak trávím svou dovolenou, klepal by si na čelo!“ „Švagrová se válí u moře, ta by tohle vůbec nepochopila.“ „Naše babka by mi zakázala courat v lese za bouřky!“.... Nikdo z nich se ale neotočil zpět, tak jdu dál s promáčeným davem na start. Přeběh na první kontrolu je daleký a doslova přes hory a doly. Samozřejmě že se to dalo oběhnout, ale to bych musela na mapě v té tmě něco vidět. Žádná barva, žádné detaily, záclona vody přes oči. Beru to pouze azimutem, po zadku sešup do potoka, po čtyřech do protisvahu, to celé 4x. Ale kontrolu jsem trefila, dodnes nechápu, jak. Dvojka není daleko, jenže nejsem schopna vyčíst, kde ji mám hledat. Objevují se další závodníci. Společně jsme úspěšní. Co je zas tohle? Kroupy. To mi ještě chybělo! PRÁSK!! Blesk, ale někde strašně blízko. Ne, zabít se nenechám. Těch kontrol je ještě osm, stejně nic nevidím, copak by mě napadlo brát si do lesa ve čtyři odpoledne čelovku? Otáčím směr, z dvojky je blízko na osmičku, a hurá do cíle. Rychle do suchého, teplý čaj s rumem. Do cíle se vrací Zuzka s botama v ruce. Dobíhala prý bosá, na nohách má prasklé puchýře. Sdělujeme si dojmy z lesa s ostatními. Jejda, vždyť já jsem ještě nevyčetla! Tak honem. Zírám na lísteček. Pod mými časy stojí otázka: „To ti opravdu cesta z cíle trvala 53 minut?“ Ukecaný počítač! Poprvé ten den jsem se zasmála. Byla jsem zvědavá na Věrku, ale překvapila mě znova. Proběhla všechno a na rozdíl ode mne nediskla.



Závody máme za sebou, ale co bude na tábořišti? Už ráno bylo kolem stanů jezero, co teprve po takovém lijavci! V nejhorším někdo přespí v kufru auta. A co tahle autobusová zastávka? Vypadá suše. Ke stanům se dostáváme až za tmy. K našemu překvapení voda nikde nestojí. Asi ji vyprahlá zem ráno nepojala, ale teď už nasává.



Jen pro porovnání, jak jsme naštěstí nedopadli

Sobota. Teprve za denního světla vidíme, jaké škody napáchala včerejší bouřka v zalidněnější části tábořiště. Do mírného údolíčka se spláchlo bahno ze zoraného pole nad kempem. Stěží se tudy dalo probrodit, natož projet autem. Někteří zoufalci prali stany ve sprše, protože jim bahýnko nateklo i dovnitř. 4. etapa ještě popršela, i když už ne tak tragicky, jako včera. Zato odpolední sprint ve městě jsme si užívali bez deštníků.



Soustředění na startu městského sprintu ve Vidnavě

Neděle. Počasí se umoudřilo, stany sbalíme suché. Poslední závod probíhá v pohodě. V cíli se ocitám v okamžiku, kdy německý stařeček cosi vysvětluje pořadatelům. Podle toho, jak se všichni tváří, se domýšlím, že by se jim mohla hodit moje pomoc. Překládám, že pán odjíždí a nemůže čekat na vyhlásování, kde by si měl převzít cenu. Ať jí tedy dají chlapi či dívky, která měla na závodech největší smůlu. Zvláštní přání, jakpak se s ním pořadatelé vypořádají? Kdo tuto cenu dostane, se už nedozvíme. Taky se těšíme domů.

Doslov. Silesia byla naše nová zkušenost. Shodli jsme se však na tom, že vidnavské lesy nejsou tak zajímavé, jako skály v Čechách. Taky jsme v několika dnech prožili extrémní průřez přírodními živly. Od té doby, když se chystáme na jakýkoli závod a já mám snahu informovat se na počasí, slyším od dětí: „To je jedno jak bude, hůř než na Silesii být nemůže!“



Z DOMÁCÍ SCÉNY

Čertovský běh (Jan Nešpor ml.)

Tak čertovský běh byl super.

1. závod ve dne byl po městě.
2. závod byl po školách a kontroly byly třeba u stromu, schodů a stojánků na kola.
3. závod byl večer šli jsme s čelovkou potkali jsme čerta anděla a Mikuláše a ti nám dávali úkoly. Anděl dal nejtěžší, dal lidem vycumlat 3. BONBÓNY a měl se při nich nakreslit obrázek. Dokud je závodníci nevycumlali, nemohli dál, pro dospělé lidi to bylo akorát o vypadnutí zubů. Mikuláš zase chtěl zase zazpívat vánoční písničku a čert nás nechal skákat v pytli okolo keře a já ten závod vyhrál na druhém místě.



Sto let za opicema (hodiny)

MČR železničářů v OB (Petr Fiala)

Tak v paměti pátrám, pátrám, ale přespříliš těch ryze sportovních zážitků nenacházím. Díky kombinaci zdravotních problémů a pracovních povinností (moje drahá ženuška by určitě dodala i lenosti) jsem toho v roce 2008 moc nenaběhal. Jedna akce ale za to stála – Mistrovství ČR železničářů v OB za účasti družstva železničářů z Belgie, které se uskutečnilo v Borové u Poličky.

Předehra se konala v Třebíči. Pro mistrovství totiž organizátoři zvolili stejný termín - 11. a 12.10.2008, jako byl závod LV na Březové. Přípravy našeho závodu však probíhaly natolik „mazácky“ (v tom nejlepší slova smyslu), že mi Lukáš udělil oddílový opušťák. Mohl jsem tedy nabalit botasky, dres, čip a jiné propriety a vyrazit na cestu.

A jako správný železničář samozřejmě vlakem. Z Třebíče až po Chotěboř vedla cesta mlhou jako mlíko, teprve před Hlinskem jsme jako mávnutím kouzelného proutku vyjeli do slunkem ozářené barevné podzimní krajiny. Následoval přestup ve Žďárci u Skutče do poličské lokálky. V ní už nás bylo orientáků skoro většina. S některými z nich – Knap, Čípa a další jsem se již dobře znal z našeho loňského sportování v Anglii. V debatách krajina kolem nás ubíhala kamsi dozadu, jen pořád pomaleji a pomaleji. A v největším stoupání za Čachnovem se zastavila docela, pak nám chvíli zmizela v kouři od motoru a nakonec začala ubíhat na druhou stranu. To když jsme couvali samospádem zpět do Čachnova. Po půlhočce vyšilování s kladivem a kombinačkami nám strojvedoucí oznámil, že pokud něco dál pojede, tenhle motorový vůz to určitě nebude. Tréninkové desetikilometrové vyklusání do Borové jsme zavrhlí (samozřejmě z důvodu, abychom nepřekřížili náhodou prostor závodu a nezískali tak výhodu nad ostatními). Takže nezbylo, než využít služeb mobilních operátorů a následně aut kolegů. Uf. Oběd jsme stihli.

Chvíli ještě siestička v kempu a pak příjemná vycházka ke startu. Cestou jsem se ještě potkal s Jefem, vedoucím belgické výpravy. Navzájem jsme se ujistili, že jsme oba „fajn“ a „hepy“. Takže hurá do lesa.



První skoro kilometrový přeběh neustále do mírného kopce jsem na střídačku poklusával a šel. V třetině tratě jsme se ale seběhli tři a začali závodit. Znáte to. Přeci mě tenhle belgický orientácký tatík nenatrhne krovky... Hustník nás zase rozdělil, další postupy se mi zdály poměrně jasné a tak úprkem v úprk. Nakonec jsem se po šesti kilometrech přiřítit do cíle splavený jak kůň po Velké pardubické. S časem 54:20 (necele čtvrt hodinky za vítězem) jsem se zařadil do půli startovního pole. Což mne ve společnosti výborných orientácků z popředí celostátního žebříčku přiznám velmi potěšilo. Jen ten Jef mi nakonec nadělil minutku. Asi přeci jen byl o fous více „fajn“ a „hepy“ (o fyzice nemluvě).

No a na závěr příjemná nadstavba – slavnostní večere, vyhlášení výsledků poklábosení s příjemnými lidmi, byť s Belgičany na hraně jazykových možností. Prostě orientáček je prima.

Noční OB (Jenda Hokejka)

Za poslední dva roky jsou absolvoval přibližně 3 noční běhy s mapou, což by měla být dostatečná příprava na nějaký pořádný závod. Memoriál Josepha Schumpetera zdál se být ideální příležitostí - žádný ranking, žádná podřadná svazová soutěž (viz BEN a články J.J.). Janzič sliboval kvalitní, 13km dlouhý zážitek. Pečlivou přípravu jsem začal studiem všech map v okolí a došel jsem k názoru, že to bude běžák, trénoval jsem tudíž hlavně běh... 5 dní před závodem mě ale trochu začalo hlodat svědomí. Proto jsem se přihlásil na noční trénink v Brně. Ten měl pouze několik chybek - nepřipravil mě na setkání s lesní zvěří ani na běh bez světla.

V sobotu tedy vyrážíme Koubabusem ve velkém počtu 3 lidí, ve Žďáru ještě nabereme Jirku a pak už dojíždíme k rybníku, kde má být centrum. Po chvilce bloudění se ocitáme na odbočce na hráz, kde před 15 minutami nebyl nikdo, teď již v živém rozhovoru půlka startovního pole (5 lidí).

Hromadný start je v lese, trochu se nestihám převléct, takže při výkřiku start stojím u stromečků a prostě vybíhám o 30s později. Sprint k první kontrole se naštěstí rychle mění v chůzi a později ve zmatené pobíhání. Mám tak čas najít mapu, dokonce i start a první kontrolu dřív, než se běží dál. Mám nejspíš nejsilnější světlo, takže k mému překvapení po pár kontrolách vedu celé pole.

První šok přichází, když místo lapmionu nacházíme na stromě pověšený kýbl - no nic asi vtípek pořadatele. Pár kontrol dál dokonce u výrazného stromu není vůbec nic. Chvilí se rozhlížím a vidím dvě svítící zelené tečky. Určitě to bude slibovaná reflexní páska, která na předchozích kontrolách moc nereflexovala. Rychle k nim. Jelen se mě naštěstí asi lekl úplně stejně jako já jeho a zmizel.

Příroda si poté nachystá ještě jedno překvapení - zase zelené oči, ale tentokrát jich je hodně. "Nenechám se skupinkou vysoké zase rozptýlit", říkám si a pokračuji, Kráča za mnou cosi povídá, ale neslyším. Teď už nic neříká, jenom chrochtá... Cože? Chrochtá? Ne! To chrochtá ta skupina zelených očí. Můj azimut se překvapivě rychle mění. Rychlost vzrůstá, tepy vysoko nad 200, teď to není orientáček ale letecký den v lese... Prasata, ale z lenosti pohrdla čerstvým masem, možná se jim nelíbilo, že to



Myslím, že ten pán má špatný dres ...



maso má na hlavě světlo, nebo nevím, každopádně jsem rád, že nejdou s námi.

Výměnu mapy spojím s nějakým tím hrníčkem čaje, po dalších 10 minutách se mi ale zdá, že světlo slábne - to není možné, Jára říkal, že vydrží v pohodě 2 hodiny. Přepínám na slabší žárovku a na dlouhém postupu po cestě zhasínám úplně. Bohužel světlo nevydrží a přibližně 3 km před cílem (samozřejmě na druhé straně mapy) jsem odkázaný jen na do teď visícího Krátu a jednoho z chrasťáků, který se dotáhl. Přichází má největší chyba - oba jdou do kufru a já místo, abych jim to řekl, jdu svůj postup. Pravda při úplňku se neběhá špatně, s mapou je to trochu horší. Druhá chyba - křižovatka, nerozsvěcím světlo a místo doprava točím doleva. Škoda prohrál jsem tady dvě místa. Když odbíhám od sběrky (dodnes netuším, jak jsem ji našel - na první pokus a potmě) objevuji nejspíš pozůstatek po lovcích mamutů - jámu na ono obrovské zvíře. A jak je za tmy dobře maskovaná, zkoumám její dno obličejem.

Konečně v cíli. Tak rychle převléct a domů, do vany... Podle zpráv z výměny map měl být Kouba s Jirkou 10 minut za námi (v době, kdy mi svítilo světlo) takže tu budou hned. Vlastně mě hodně překvapuje, že jsem v cíli 3. z delší varianty. Po 20 minutách čekání máme divný pocit. V lese už jsou jenom naši. Další 10 minut krátí Jirka přednáškou na téma ranking, závody, BEN, ranking, soutěžní komise, ranking atd... Už to nevydržím a volám Koubovi, přesně v té chvíli ale oba vyběhají z lesa. Konečně. Všichni přežili ve zdraví (týden v posteli nepočítám) a já už se těším na další noční kilometry. Do Tiomily přece zbývají už jen 3 měsíce...

Páteční drama (Lucka Jirásková)

Začalo to jako obyčejně. V pátek podvečer už jsem se cítila velice vyčerpaně za celý ten dlouhý týden. A tak jsem se těšila na páteční trénink v tělocvičně. Konečně si duševně odpočinu, protáhnu líné tělo uvyklé na tvrdou školní lavici. Ve značném předstihu jsem lehce povečeřela, ze zkušenosti vím, že přetěžit žaludek před fyzickou námahou je pěkná nezodpovědnost. Pohodlně usazena před televizí jsem vyčkávala okamžik, kdy pro mě přijede Radek, a vymýšlela jsem, co bych do té doby mohla ještě udělat. Napadlo mě spoustu věcí, ovšem nebyly natolik dobré, abych se kvůli nim zvedala od televize (tam sice neběželo nic zajímavého, ale když ono se tam tak dobře sedí a nic nedělá a hlavně na nic nemyslí, prostě se jen tak čumí). Pak mě to ale napadlo: sním banán!

Banán je naprosto geniální žluté ovoce, které není ničím moc prospěšné, ale je moc dobré a před závodem mi nic tak nedodá energii, aniž by to zatížilo žaludek. Navíc je sladký a nemusí se moc kousat (tuto vlastnost ocení spíše starší ročníky).

Naprosto nadšena svým nápadem, vymrštila jsem se od televize a uvedla svoji ideu do praxe. Spokojeně pomlaskávajíc jsem se opět svalila na pohovku a za necelou půlhodinu jsem již uháněla do tělocvičny v modré (nebo možná zelené) Felicii.

Pokryli jsme nudně plochý povrch tělocvičny lavičkami a rozprostřeným kobercem, abychom neběhali jen tak naplacato (nejsme přece v Holandsku, že?). Lehce jsme se rozběhali a pak Jitka zavelela a začali jsme skákat přes lavičky. To by ještě nebylo tak hrozné, banán se v žaludku lehce pohupoval a nic nenamítal. Pak ale drama začalo - koberec jsme museli překonat kotrmelci, páni, kdy já naposledy dělala kotrmelce? A co můj banán? Ustáli jsme to oba a během dalších koleček jsme se oba uklidnili. Dalším a naštěstí posledním cvikem na koberci bylo válení sudů. Na konci koberce se mi dokonale zamotala hlava, že kdybych se okamžitě zvedla, narazím hlavou do žebřin, jen by to zadunělo. Na chvíli jsem si teda pohověla vleže na koberci, abych srovnala svůj optický dojem z okolní krajiny tak, aby skutečně na okolní



krajinu pasoval. Ale než jsem se pak stačila zvednout, Jitka zavelela: „Sbalit koberec!“ a tak jsem se i s bratrem ocitla smotaná v koberci.

Když nás ti filutové opět rozmotali, vrhli jsme se na zdolávání laviček všemi možnými způsoby. Ať jsme dělali, co jsme chtěli, Jitce se zdálo, že do toho nedáváme tolik sil a snahy, kolik bychom měli. Pečlivě jsme však měli spočítáno, že nejsme ještě ani v půlce tréninku a tak jsme síly šetřili na to, co přijde později. A přišlo. Posilování. Všech možných i nemožných svalů, o kterých jsme neměli ani ponětí. Oproti minulému týdnu jsme zvýšili počet opakování jednotlivých cviků, což bylo značně nefér, protože jsme přece nemohli počítat s tím, že se bude cvičit to stejné a tak se ukázalo, že většina z nás doma necvičila a ve škole bychom dostali nehezké známky. Tady jsme dostali jenom nehezké křeče do všech teď už známých svalů. Jediný člověk, kterému rozcvička nedělala problém, byla sama Jitka. Zřejmě věděla, co se dneska bude dít a pečlivě se (na rozdíl od nás) připravila.

Zaliti potom jako po dvouhodinovém bloudění po lese jsme s radostí vrhli k panu Orálkovi, protože ten pro nás jistě vymyslel zase nějaký pěkný úkol, který sice pochopím velmi rychle a pustím se do něj s neutuchající vervou, avšak výsledek bude mizerný. Do hledání dvou správných startů jsem se „zažrala“ tolik, že jsem vyškrtala nejen starty špatné, ale i některé kontroly, protože já prostě musím dělat všechno strašně rychle.

Po této duševní námaze jsme si fyzicky trochu odpočinuli, zklidnili své žaludky (ano, vskutku jsem nebyla sama, kdo měl stejný problém) a vrhli se do párminutového florbalového zápasu. Byl výjimečný z několika důvodů- každý tým měl tzv. „dvojitou branku“- ve velké brance byla umístěna ještě ta malá. Gól do malé branky byl počítán za dva. Tím ale neobvyklost zápasu nekončila. Hrál se se dvěma míčky, takže celá hra nebyla ani tak o rychlosti jako spíš o schopnosti sledovat dva míčky najednou.

A ponaučení z celého tréninku? Nejíst banány, nejíst radši vůbec, doma cvičit, protože Jitka to s námi myslí dobře a nebýt co nejrychlejší, protože pak ten úkol nikdy není dobře! Na shledanou příští pátek!

Můj rok 2008 (Lukáš K.)

Leden – Tříkrálové kritérium

Závod jak má být. Štafety dvojic = parádní disciplína, led a boty bez hřebů = kupa srandy, parťák Léňa = bitva o 1. místo, zima a další závody v nedohlednu = motivace a chuť na maximum, pořadatel Martin = záruka kvality!

Únor – Mapové tréninky ZBM

Zhusta se o své ovečky dobře stará, a tak jsme se trošku vetřeli a zaběhli si připravené tréninky ve všech možných brněnských i vzdálenějších zákoutích. Ještě, že šlo pouze o tréninky...

Březen – na Jarní pohár a soustředko jedem

Jarní pohár, to je tradiční vstup do nové sezóny. Vstoupil jsem do ní ne zrovna oslnivými výkony a podle toho vypadala i celá letošní sezóna.

Soustředko Lipnice na Jarní pohár téměř navazovalo. Mára se předvedl a postavil skvělé tréninkové tratě, Hokejka se taky předvedl a všechny tréninky vyhrál (ještě, že chyběl na posledním a já si mohl udělat aspoň jeden zářez do pažby).



Duben – nové dresy TTR konečně v akci!

Po roce koukání na to, jak všechny oddíly postupně mění stará „pyžama“ za nové, krásné, podle těla tvarované, slušivé dresy, se Třebíč taky dočkala. Výsledek je myslím velice dobrý – já jsem víc než spokojen a výsledky na LV se začínají kvůli dresu zlepšovat :-P

Květen – Čerínek a Slatiňany

Čerínek – první velký závody, první pořádný kopce, první skály, první předvedení nových dresů zbytku republiky.

Slatiňany – nekonečná cesta v sobotu na shromaždiště, podělaný 1. úsek štafet v mém podání, podělaný sprint po cestičkách ve vysoké trávě.

Neděle vše vynahradila a nečekaně jsme postoupili na MČR štafet ☺

Červen – Cvikov a České Švýcarsko

Cvikov – to byl terén...orientácké srdce bylo v sedmém nebi (i když občas jsem si tak nepřipadal). A potom rovnou do nedalekého Českého Švýcarska, trošku to tam prolézt a okoukat, než se tam během prázdnin nahrne plno lidí.

Červenec – Česká Kanada

Tradiční Kanada = kemp Zvůle s nazelenalým rybníkem, na etapy na kolech, zajímavý terény, alespoň 1 pořádná bouřka, večerní posezení u píva ;-)

Srpen – Francie

Cesta tam – vedro, porouchané auto, nechtěná zastávka na 1 den v německém městečku, cesta zpět na hranice, výměna auta = znovu, lépe, radostněji a zaplatěnbůh i úspěšně

Závody – paráda, mapařinka, kufry 20 minut na denním pořádku, zážitek na celý život

Zbytek Francie – krajina sice hezká, ale bez auta neuvidíte ani prd, pěší turistiku neznají, cizince nemají rádi...

Září – štafety a družstva

Neočekávané se stalo skutečností. Třebíč nejen že běžela sobotní štafety (3 kusy), ale taky nedělní družstva (dospělí+vetoši)! A rozhodně jsme úplně nepropadli. Už se těším na příští rok.

Říjen – ředitelování LV

Ne jenom běháním v lese s mapou orienták je živ. Příprava závodů, to je teprve tvrdej trénink. Ale s poradcem jako je MOR a kolektivem jako je TTR to jde skoro samo.

Díky všem!

Listopad – HROB a pak jen lenošení

Po loňském odstoupení byl cíl jasný – dokončit. Bylo to sice tak, tak, ale díky Jirkovi jsem to zvládnul a mám tak zase o zkušenost a překonanou hranici navíc. Taky jsem změnil místo v práci a začal lenořit – holt nejdřív v šest se vracet domů, to už se pak nechce moc běhat. Ale já to zlomím a zase se do toho snad opřu.

Prosinec – Hory s SHK

Excelentní zakončení roku. Hory, bežky, dostatek sněhu a hlavně opravdu výborný kolektiv, což je jediné, co mi v TTR chybí. Kolektiv sice není špatný, ale dospělých lidí



bez dětí, co by tvořili nějakou stálou partu (nejen orientáckou) moc není. Ale to se určitě dříve nebo později změní!

Jak se (NE)ZABÍT aneb jak sjet sjezdovku po zadku (Zuzka Kl.)

Tak letos se opět uskutečnilo ono žabiňácké zimní soustředění ve Špindlu, teda spíš vysoko nad ním na sjezdovce, jak jinak. V první řadě jsme si všichni kladli otázku: „Pojede či nepojede?“ Nejela. Rolba. „Jaká to smůla!“...a zase nebyla zodpovězena důležitá existenční otázka ohledně stupně nafukování tohoto bláznivého stroje.

A ptáte se, jak vypadal náš denní režim? Pro většinu z nás to bylo nejvýstižnější asi takto: (začneme od rána) vstát, obléct se, najíst se, jít spát, vstát, převléct se, trénovat, vysvléct se, obléct se, najíst se, jít spát, vstát, převléct se, trénovat, jít spát, vstát, najíst se, jít spát, hrát hry, nenápadně hrát hry, opravu nenápadně hrát hry, jít možná spát...vstát..a dokolečka dokola☺

Kupte si skvělé kalhoty REJOICE FAT MOTH, ideální pro vaše sportovní, vysoce adrenalinové, aktivity. Můžete v nich po zadku sjíždět sjezdovku tvrdou jako led a ostrou jako struhadlo bez protržení! A pokud zavoláte ihned, dostanete navíc zdarma igelitovou tašku, která ještě zvýší rychlost a umocní tak váš sportovní zážitek!!!

Když jsme ráno já a Matěj odcházeli z chaty, vůbec mě nenapadlo, že by se mohlo stát to, co se pak stalo. Vylezli jsme na sjezdovku a s hrůzou v očích zjistili, že je to celý ledovatý, tvrdý a nedá se skoro jít. Nicméně když nastal první zlom a už opravdu nebylo úplně dobrý jít po dvou, mělo cestu dolů zajistit pomalé sklouzávání po zadku s náročným zasekáváním pohorek do ledu (opravdu ledu!). První metry mi zasekávání vycházelo, ale pak...noha se mi smekla a já se rozjela.

V tu chvíli začínám nabírat rychlost, štrejchnu trochu do Matěje a nabírám ještě větší rychlost. S batohem na zádech a lyžemi není šance ve velké rychlosti zastavit. Řídím se přímo dolů po černé sjezdovce a vidím ten strašně dlouhý svah. Přemohl mě naprostej pocit beznaděje, pocit, že nemůžu vůbec nic dělat, že nemůžu zastavit, i když se o to pokouším vši silou. Zbývá mi jen naděje, že se někde nerozsekám o strom nebo sloup.

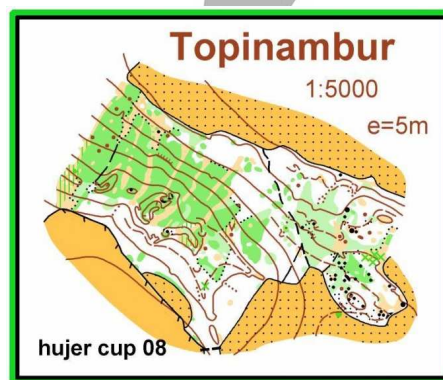
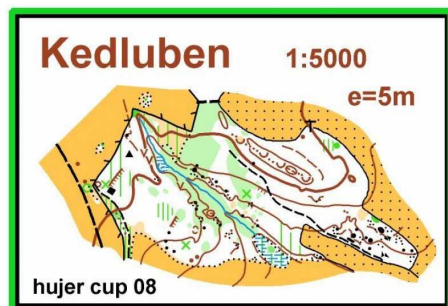
Jede to stále rychleji, v jednom momentě se převracím na břicho, nevím, kam jedu. Otočím se zpět. Lyže! Pouštím lyže!!! Na to není čas. „Pomoooc, chytejte mě někdo!!“ křičím, ale marně. Lyžaři uskakují na všechny strany. Neměli sebemenší šanci něco udělat. Jsem skoro dole. Jedu přímo do sloupu lanovky. „Aaaaa!“ Najednou stojím. Žiju. Obrovská úleva. Znovuzrození. „Panebože lyže!“ Běžím k pánovi na skútru. „Tos byla ty co jela po zadku dolů?“ „Hm, jo.“ „Není ti nic, nejsi zraněná?“ Uvědomuju si, že mě bolí ruce. Nehty zlámaný, trochu krve. Pak odhrnu celou ruku. Obrovská spálenina. Čekám na bráchu a začínám se z toho všeho třást. V hlavě se mi honí tisíce myšlenek, co všechno horšího se mohlo stát. Teď už se tomu můžu naštěstí jenom smát.

„Co bude příště?“



Matěj Píro (Po absolvování Hujer cupu na o-kopaninách)

Milý jmenovče, musím se přidat. Ten závod pro mě byl taky zvláštní... Bavil mne tak moc, že jsem se po úspěšném absolvování trati rozhodl, že si to celé dám ještě jednou... Aby byla iluze dokonalá, všem, které jsem v lese potkal, jsem tvrdil, že mi do cíle zbývá hafo kontrol, případně, že jsem při průběhu Kedlubnem ztratil Topinambur... nicméně jsem po prvním průběhu trati pozapomněl stavit se do cíle a říct, že mi máš zastavit čas... Hm... No dobře... Prvotní běhání po lese se sháněním map a obkreslováním kontrol mě bavilo, páč tam se motali naprosto všichni... Pak jsem správně usoudil, že protéká-li Lichořeřišnicí (či jiným nepoživatelným humusem) potok, musím ho někde najít i na letecké mapě... Tudíž Lichořeřišnici (či jiný nepoživatelný humus) jsem našel ne nejpomaleji... Pak jsem si sedl za kámen a špekuloval, kam mám jít dál. Po zralé úvaze jsem dospěl k závěru, že na leteckou mapu nenapasují mapy orientační... protože prostě nevím jak. Jal jsem se tedy bezhlavě pobíhat po lesích, obdivovat krásy krajiny a doufat, že do nějaké okopaniny náhodou vlítnu. Po půl hodině se tak opravdu stalo... Jelikož zvolená strategie přinesla Lilek, pokračoval jsem v ní a po dalších 15 minutách našel další kdovíjaký prehistorický jídlo. Na něm jsem potkal Lukáše, který mě mírně vyděsil tvrzením, že už jde do cíle. Další bezhlavé pobíhání jsem tedy urychlil... po další půl hodině, jsem narazil na další nepoživatelný cosi.. tuším, že to byl Kedluben. Až jsem se jím nasýtil, chvíli jsem trávil a obdivoval letecký snímek... Až tady mi docvaklo, co na něm mám hledat... Další dvě mapy jsem tedy našel celkem rychle. Kontroly na nich v hustních ale nebyly z nejlhčích nehledě na stádo krav, které se od mého startu stihlo záhadně přemístit na jinou loučku, čímž mi vzalo jeden z mála orientačních bodů na letecké mapě a dokonale mne zaskočilo... Poslední mapku jsem proběhl bez nehod. Za zmínku stojí snad jen průběh kolem opice, kterou jsem v první chvíli považoval za přelud a následek mé dehydratace. Bližší ohledání mne však přesvědčilo, že mám tu čest s opicí a že jsem se nezbláznil já ale ty. Narafičit na mne po dvou hodinách v lese opici bylo podlé. Nevím, jak jsem vypadal, když jsem se konečně dostal do cíle... ale elektrický ohradník považoval za nutné mne zresuscitovat... takovou šlupku bych nečekal ani od zásuvky. Upřímně, kdyby nebylo tak hezky, dávno bych na se na to vykašlal. Vinou počasí jsem si pěkně zatreňoval. Vězte, že za ten čas, co ta proradná stránka udává, může opice, stádo krav a Glum. Do žádný zimní ligy žádněj můj čas neposílej!



ZHODNOCENÍ SEZÓNY 2008 (MOR)

Statistika věda je... Kdo však vydrží a prokouše se shrnutím výsledků našeho oddílu, zjistí, že nemáme špatné výsledky. Ba co víc, někdy máme dobré výsledky. Občas se tam vyskytne i perla. A když už zrovna nemáme dobré výsledky, ba co víc někdy máme i špatné výsledky a všechny perly jsou někde u cizích klenotníků, tak zjistí, že jsme činný oddíl, pořádáme kvalitní závody, mapujeme, trénujeme, bavíme se, vymýšlíme různé ptákoviny a vůbec držíme silně pohromadě. A to je hezké, ne?

Sportovní část

Nejprve vyběhnuté licence pro příští rok (perly). A licenci získal výborným 18. místem z 27 běžců v A žebříčku Honza Klusáček a stále se zlepšující Martin Fiala zvítězil v B žebříčku a vybojoval si tak jediné místo pro licenci A.

B licence vybojovali Zuzka Fialová krásným druhým místem v jarní Lize Vysočiny a Michal Koutný rovněž druhým místem v podzimní Lize Vysočiny.

V letošním roce nastoupilo za OOB Třebíč rekordních 68 běžců, tj. registrovaných členů oddílu nebo závodníků, kteří odběhli za TTR alespoň jeden závod a všichni dohromady jsme odběhali 783 etap. Největšími nadšenci byli Honza Nešpor s odběhnutými 48 etapami (perla), Maruška Nešporová s 42 etapami a Mirek Orálek s 34 etapami. Více než třicítkou odběhnutých etap v sezóně se ještě mohou chlubit Honzík Nešpor a Liba Orálková s 32 etapami a Jenda Zháňal s 31 etapami. V tomto počtu nejsou opět započítány pro náš oddíl přece jen méně běžné odrůdy orientáku (LOB, noční, štafety, rogaining, HROB, Brutus a podobně a v letošním roce ani žádné zahraniční závody, protože jsem se na podzim již nedostal k výsledkům).

Úspěchy našeho oddílu:

V dlouhodobých žebříčcích LV byli letos nejúspěšnější Roman V. který zvítězil v jarní části a Iva S. která zvítězila na podzim a byla třetí na jaře (perly), Zuzka F., Jéňa D. a Liba O. druzí na jaře a Dana F., Liba O. a Michal K. druzí na podzim a Mirek O. třetí na podzim. Za zmínku určitě stojí čtvrtá místa Radka N. na jaře i na podzim, 5. a 6. místo Lenky R., 5. jarní umístění Jirky D. a 6. a 4. místo Honzy N.

Určitě je potřeba se zmínit o bojích v B žebříčku Čechy, kde Zuzka Fialová skončila 8. z dvanácti bodovaných účastnic, Maruška Nešporová st. se zúčastnila pouze části žebříčku a skončila 18. z osmnácti běžkyň, Jitka Klusáčková vybojovala pěkné 11. místo z 26 účastnic, Honza Nešpor urval skvělé 10. místo z 36 borců a Martin Klusáček vybojoval 23. místo z 36 běžců.

Za oddílově zdařilé závody (tím myslím, že se vydařily většině členů oddílu) se ukázaly především jarní sprint v Chrasti, 3.LV ve Žďáru, dvojjávod 6. a 7. LV v Novém Městě, 3. etapa na pětidenních, 1. etapa na Silesii, 2. etapa na CVC, 10.LV v Číměři a 12.LV ve Zbraslavi.

Letošní bednová umístění na druhém nebo třetím místě:



Nejčastější pozice Ivy



Maruška N. ml. 10.LV; Jana N. 10.LV; Věrka F. 3.LV; Zuzka F. 3., 4., 6. a 8. LV; Magda D. ŽBm Březová; Lenka R. BO Šebrov; Jana D.-N.M. 8.LV, 5OB2; Maruška N. 5., 6., 7. LV, 5OB3, 5OB4; Iva S. 1.LV, 2.LV, ČKAN4; Jana Z. 10.LV; Jitka K. 1., 6., 7. a 10.LV, ŽBČ Barchoviny; Liba O. 1., 8., 9. a 10. LV, ČKAN2, ČKAN4; Honzík N. 1.LV, 5VAL1, 5OB1, PP3, CVČ2; Honza K. 4., 10. a 14.LV; Honza V. 6.LV; Michal K. 2., 5., 7., 8. a 9.LV; Martin F. ŽBČ Čeřínek, ŽA Cvikov, ŽB Podolí; Radek N. ŽB Březová, 9.LV; Roman V. 3., 7. a 8.LV; Honza N. 3., 4., 12. a 14.LV, VET1, VAL2, VAL3, VAL4, 5OB1, 5OB2, 5OB4; Jirka K. ŽA Slatiňany; Mirek O. VET1, 12.LV. To je celkem 67 stříbrných a bronzových medailí.

A letošní vítězná umístění (perly):

Zuzka F. 2., 7. a 10.LV; Jana D. - V.M. 12.LV; Maruška N. 5VAL5, 5OB5; Iva S. ČKAN1, ČKAN2, ČKAN3, GPS1, GPS2, GPS3, GPS5, CVČ1, CVČ2, 9., 10. a 12.LV; Jitka K. 14.LV; Liba 2., 6. a 12.LV; Matěj H. ŽBm Březová; Honza K. 2., 5., 6. a 7.LV, PP1, PP2, PP3; Honza V. 7.LV; Martin F. ŽB Čeřínek, ŽA Cvikov, ŽB Bachoviny; Radek N. BO Šebrov; Roman 1. a 2.LV; Honza N. VAL1, 5OB3, 5OB5; Vladimír K. 10.LV. A to je celkem 41 zlatých medailí.

V jarním žebříčku LV jsme dopadli takto: Věrka Fialová 9/9, Jana Novotná 9/10, Zuzka Fialová 2/15, Jana Dvořáčková 24/32, Maruška Nešporová 9/24, Lenka Ratkovská 5/32, Lucka Jirásková 23/24, Petra Syslová 26/32, Jitka Klusáčková 6/19, Iva Syslová 3/13, Dana Fialová 6/13, Jana Zháňalová 10/13, Liba Orálková 2/4, Filip Rosenkranc 36/36, Honza Vacek 19/19, Honza Klusáček 15/19, Tomáš Koutný 6/19, Pavel Herceg 7/7, Radek Nováček 4/36, Kuba Jirásek 34/36, Matěj Piro 18/48, Michal Koutný 4/7, Martin Fiala 29/48, Jenda Zháňal 17/48, Jirka Dvořáček 5/48, Roman Věžník 1/36, Lukáš Kříž 10/48, Jéna Dvořáček 2/36, Honza Nešpor 6/20, Svaťa Sysel 16/37, Vladimír Koutný 26/37, Jirka Koudelný 8/37, Martin Klusáček 18/37, Mirek Orálek 11/37.

V podzimním žebříčku LV jsme si vedli následovně: Věrka Fialová 11/11, Jana Novotná 4/8, Zuzka Fialová 5/6, Maruška Nešporová 7/29, Jana Dvořáčková 15/29, Lenka Ratkovská 6/29, Lucka Jirásková 6/13, Jitka Klusáčková 12/17, Iva Syslová 1/14, Dana Fialová 2/14, Jana Zháňalová 4/14, Liba Orálková 2/14, Matěj Svoboda 11/, Honzík Nešpor 5/, Honzík Klusáček 5/21, Tomáš Koutný 6/20, Michal Koutný 2/21, Pavel Herceg 6/9, Kuba Jirásek 19/25, Radek Nováček 4/25, Martin Fiala 16/43, Matěj Piro 30/9, Lukáš Kříž 28/43, Jéna Dvořáček 22/24, Jirka Dvořáček 13/43, Roman Věžník 19/43, Jenda Zháňal 6/43, Honza Nešpor 4/25, Svaťa Sysel 19/25, Petr Fiala 25/27, Vladimír Koutný 20/24, Jirka Koudelný 21/27, Mirek Orálek 3/27, Martin Klusáček 17/27.

V Lize Vysočiny družstev skončili jsme skončili jaro – podzim naši žáci 7/7 – 7/7, naši dorostenci 2/9 – 2/9, naši dospělí 5/11 - 2/11 a naši veteráni 5/12 – 3/12. V klubech Vysočiny jsme skončili na jaře 6. a na podzim 4. ze 12 zúčastněných oddílů.

V „A“ žebříčku H16A vybojoval Honza Klusáček výborné 18. místo ze 27 zúčastněných.

V „B“ žebříčku Čechy Zuzka Fialová skončila 8. z dvanácti bodovaných účastnic v D18B, Maruška Nešporová v D35 se zúčastnila pouze části žebříčku a skončila 18. z osmnácti běžkyň, Jitka Klusáčková v D45 vybojovala 11. místo z 26 účastnic. Martin Fiala zvítězil v H20B nad svými 11 soupeři, Honza Nešpor urval 10. místo z 36 borců v H45 a Martin Klusáček vybojoval v H50 23. místo z 36 běžců.

V ženském rankingovém žebříčku se vyšplhala hodně vysoko až na 164. místo s 5810 body Lenka Ratkovská (perla), 237. je Maruška Nešporová st. se ziskem 4697 bodů, dále 240. Jana Dvořáčková-N.M. 4669 bodů, 454. Zuzka Fialová 1698 bodů,



584. Petra Syslová 756 bodů a 815. Jana Dvořáčková V.M. 74 bodů. Celkově bylo hodnoceno 827 žen.

V rankingu u mužů se opět dostal do dvoustovky Jirka Dvořáček 197. se 6788 body (perla), do třístovky pak 233. Lukáš Kříž 6485 bodů, 256. Martin Fiala 6320 bodů a ještě Jenda Zháňal 299. s 5852 body. Dále následují 473. Roman Věžník 3815 bodů, 492. Matěj Píro 3484 bodů, 501. Jéňa Dvořáček 3447 bodů, 940. Honza Nešpor 573 bodů a 1041. Svaťa Sysel 329 bodů. Celkově bylo hodnoceno 1149 mužů.

V Českém poháru veteránů se naši veteráni umístili: Jitka Klusáčková 71. se 112 body, Liba Orálková 145. s 62 body, Maruška Nešporová st. 163. s 55 body a Iva Syslová 191. s 45 body. Honza Nešpor na výborném 57. místě se 153 body, Miroslav Orálek 171. s 80 body, Martin Klusáček 387. se 35 body a Jirka Koudelný 438. se 30 body. Celkem bylo hodnoceno 463 žen a 808 mužů.

Na rodinných štafetách nezklamali Klusáčkovi a vybojovali vynikající druhé místo z 59 štafet v kategorii open.

Činnost oddílu

Rok 2008 započal lednovou schůzí oddílu a stále vysoce postavenou laťkou pro naši ročenku. Na konci roku 2007 jsme se s velikou chutí a s velikým zájmem zúčastnili 1. O-slidu na Markovce, kde si přišli na své snad všichni – bruslaři, klouzaři, sánkaři, chodci, fotografové i psi.

Na Silvestrovském běhu jsme měli zastoupení pouze v Jendovi Zháňalovi a Matěji Pírovi.

Na přelomu loňského a letošního roku jsme hlasovali a vybírali nové třebíčské dresy. Hned z kraje jara a dál po celý rok jsme v nich budili obdiv na všech závodech, kterých se naši členové účastnili.

Už v tradiční podobě probíhaly tréninky od listopadu do února v tělocvičně a na své si přišly všechny věkové i výkonnostní kategorie, protože kromě tělocvičny pro dospělé běží také tělocvična pro děti.

Před prvními závody se opět konaly různé běžecké tréninky, POTy, Tříkrálová kritéria a podobně.

V zahraničí jsme se letos prezentovali pokud vím na 6 jours l'Aveyron ve Francii, na O-ringenu a ještě někde ve Skandinávii a na Week-end Vaudois ve Švýcarsku.

Již konec roku a následně pak celé jaro byly pro nás opět výzvou při pořádání žebříčku B Morava. Museli jsme se vypořádat s pro nás neznámou situací, kdy centrum bylo zcela mimo obydlené části na louce, což přineslo řadu nových úkolů jako zajistit energii, opatřit stany na převlékání, domluvit občerstvení, sehnat vodu na umývání, postavit pódium, zabezpečit a zorganizovat ubytování atd. Moravský B žebříček nebývá příliš lidnatý, naše organizace však byla připravena i na mnohem vyšší počet účastníků. Domnívám se, že to byla opět akce, na které jsme dokázali, že jsme již schopni zorganizovat téměř všechno. Za to samozřejmě patří všem, kteří se na organizaci podíleli velké poděkování.

Někteří členové oddílu se podíleli jako dobrovolníci pořádání Mistrovství světa v Olomouci.

V říjnu jsme pořádali 11. závod Ligy Vysočiny. Závod spojený s brněnskou oblastí se, musím říct jako již tradičně, vydařil. Poslední dobou nám dokonce přeje počasí.

Podzim už také tradičně patřil závodům pro veřejnost. Zorganizovali jsme na nové mapě dva veřejné závody nabídnuté třebíčským školám, Domu dětí a mládeže, HSH Třebíč a samozřejmě členům oddílu jako kvalitní tréninky. Běhu Týnským údolím I se

zúčastnilo při dobré přízni počasí přes 30 aktivních účastníků, běhu Týnským údolím II při silné nepřízni počasí pouze 16 běžců. Myslím, že jsme byli na zápis do Guinnessovky - Martin Klusáček připravil názornou mapu Týnského údolí v měřítku 1:625.

Po skončení běžecké sezóny se znovu vynořily naše třebíčské POTy. Matějův Hujer cup měl bohatou účast běžců a kdo se zúčastnil, určitě nelitoval. Mapky, počasí, krásný vysočinský terén, nápaditost, mozková náročnost, vše bylo na nejvyšší úrovni. Ani ty krávy to nezkazily.

Letos si opět někteří členové oprášili své znalosti a zdokonalovali se na semináři trenérů a stavitelů tratí, což samozřejmě pro pořádání dalších závodů potřebujeme.

Pravidelné předvánoční setkání členů, příznivců a přátel nás letos vedlo kolem dětských hřišť, protože nejmladší členové oddílu stále získávají na počtu.

Oddíl tedy jede naplno, ztráty členů, kteří přechází z tréninkových a studijních důvodů do jiných oddílů sice pokračují (Jirka, Matěj, Zuzka, Jenda), jejich místa se však zaplňují dalšími nadšenci (Radek, Pavel, Lucka, Kuba), takže počet členů se příliš nemění a příznivců přibývá.

Různé

Z mimosportovních události patří vždy na první místo vítání nové drobotiny.

Letos jsme nadšeně blahopřáli a vinšovali krásný život Tereze Nešporové a Verunce Dosbabové a samozřejmě hrdým rodičům.

Rodiče (Mára a Mirka) jednoho z nejmladších našich členů (Tomíka) vstoupili ve svazek manželský. Gratulujeme.

Samozřejmě důvodů k oslavám bylo více. Kubík D. (5), Ondra H. (5), Tomáš K. (15), Honza K. (15), Kuba O. (25), Jitka M. (35), Mirek K. (45), Liba O. (55), a hlavně pak Martin F. (20), Matěj P. (20), Katka S. (20), Jana D. z N.M. (30), František D. (60), Maruška H. (60). Všem přejeme pevné zdraví a trvalou lásku k OB.

Výhled

V závěru listopadu proběhla jako každoročně valná hromada oblasti Vysočina, ve druhé polovině ledna se bude konat členská schůze TTR.

Oblastní závod pořádáme 11. dubna, z Lesné, klasiku, na Mařence. S největší pravděpodobností bude náš závod zakončením žákovského soustředění na Březové. Navrhovali jsme uspořádat tento závod jako mistrovství oblasti Vysočina na klasice, protože na Mařence většina běžců z Vysočiny neběhala a mapa je čerstvá a kvalitní, ale jelikož náš termín je značně jarní a Jindřichův Hradec znovu přemapoval okolí Landštejna a závod pořádá koncem června, bude mistrovství oblasti tam.

Určitě ještě příští rok použijeme nové mapy Týnského údolí k nějakému veřejnému a náborovému závodu.

Oblast Vysočina by měla mít nové SI jednotky, což by bylo určitě přínosné pro pořadatele závodů. Úspěšně se rozjíždí činnost Krajského centra mládeže.

V uplynulé pětiletce jsme se myslím velice úspěšně a se ctí zhostili pořádání náročnějších závodů (dvoudenních závodů Jarní Ceny Vysočiny, Mistrovství ČR ve sprintu, 2x oblastního dvojzávodu, žebříčku B Morava) a vypadalo to, že další



pokračování v nejbližší době nebude. Honza s Romanem a Jendou přijeli ze školení s tím, že jsme poměrně dobře hodnocení pořadatelé, takže

Každé toto hodnocení sezóny končí výzvou. Tak i letos. Pište, foťte, poznamenávejte si, rok uteče jako voda a bude se tvořit nová ročenka OOB Třebíč – a ta má teda fazónu – tak ať je pořád tlustší.

JAZYKOVÝ KOUTEK

WOC Olomouc 2008 z okna závodní kanceláře (Zuzka Kl.)

Welcome in Olomouc! Tož ták vám tu chci potelovat, jak probíhalo mistrovství světa v orienteeringu v Olomouci. Ale nebude to jen tak samfing, eto budět vyprávění z pohledu event officu (rozuměj „děvky pro všechno“). Tahle událost byla naprosto anbilívebl. A nau už k samotnému průběhu.

Frrstovým závodem vos kvalifikace sprintu v gorodě Prostějov: Byl nebyl jeden takový littl stáneck a v něm sídlila

naše grupa. „Can I help you?“ */*/*/*/*/*/*/ „Once more, please...what did you say?“ ...Áha nemáte beg ze staru.

„Yes..Ok..I´ll ask our boss.“ A takhle to, vážení, probíhalo pořád. A proč? Protože jsme s Pájou prijechali o něco lejtr a tutíž jsme tušily nafing. Well, během čempionátu se to maličko zlepšilo. Závod kančáetsja, sledujuščaja událost je přesun to Olomouc. Finále sprinta. Vítr, horko, žárko, clouds, hodně mraků, blesk, tuči, blesky, dožd, silnější rejn, hromy, závody, mokro. Rozhovory, poražení, prodej mepů, prodej letáčků za srty Kč (Velký bratr Tě sleduje), vind bere letáčky. Další rejn. Spekteitrs utíkají. Leje. Kaněc. Vječerom třídíme materiály. Příprava na zítřejší „free“ den. Pondělí-dej bez závodu. V íventu sloužíme s Pájou od 8:00 a vybíráme soupisky na další závod. „Thank you.“

Úsměv. „Á, Russia. Co to chce? Zuzí?“

„Ježíš ruština...Pájo běž překládat támhletomu Finovi do English.“

„Vyplnit papíry pro ambasádu? Podepsat? To já nemůžu.“

„Da, vy možetě.“

„Nět, ne magu.“

„Da, pažálsta, zděs padpisajtě.“

Nechci se hádat. „Minutočku.“ Radši se zeptám. Hm tak nemůžu, vysvětluji to ruské koučce, vyplňuju data, města

a místa a posílám do vyšších sfér. Uf, utírám pot. Desátá hodina odbila...

Večer úderem sedmého heura, má startovat Team leader´s meeting. Nemáme pokyny. „Liboré! Pokynyyyyyyy!“ „Já na tom dělám.“ Sakra, šit, merd..to nás moc neuklidnilo. Jó, pohoda ještě hevujem dvacet minut. Srí čtvrtě na sjem. „Libore, u ž jsou ty pokyny?“ „Já na to makám.“. Za deset sedum. „Liboréééé!“ Už se to tiskne. Kopírka rabotajet na 250%, div se nepřehřeje. Pokyny šup do igelitek. Nehevujem šanci to stihnout in time. 7:04 raningujeme s krabicí nahoru a givujeme igelitky koučům. Uf, utíráme pot.

Další tagy už si zvykáme na hardové podmínky a trejning posílil naše nervy i naše spíkovačí schopnosti. „Hello, can I help you?“ ***** „EEE, co říkal?“ „Nebllni, dyť to je Čech.“ Tož asi takto.

Jinak na závodech bjútifl atmosféra: Měli jsme možnost vočovat finále middlu a řvát z full plic na naše medailové naděje, vytvořit trů nefalšovaný ček kotýlek a



posloužit jako toj našim nudícím se sportovcům ve dni volna čili nechat si zalepit guby izolačkou a pozorovat umělecký objekt nambr van (Vysoce umělecká záležitost, to vám řeknu). Pak stačilo dojít do růmu a spadnout na kravát jak když kydne hnůj. End mistrovství se odehrává vyhlášením na ploščadi v Olomouci. My Češi jsme se mnoho nalafovali, když mistr komentátor pletl deváté přes páté: „Zlato for Suomi!“ zaznělo při vyhlásování finské závodnice Minny Kauppi, která vyskočila na stupně ve fialových tuflách a mini skirtu. „Oh, she´s a lady!“ :-D „A na dlouhé distanci zvítězil...“ „A také zlato pro Tieriho Džordžoua.“ Sou, chudáci inostránci, že se tak nenasmáli jak wí. Na závěr toho ól si všechny our děvky pro všechny (i chlapci) zařádili na muziku revivalu Brouků. „Tož tó shrném Pepó.: Eto bylo really cool a odvaz a next tajm jdem do toho apjat!“

P.S.Pokud tomu nerozumíte, tak na to nejspíš jen špatně čumíte.

Happy new year!

(<http://www.minnakauppi.com/eindex.php?file=20090101.shtml>)

New year 2009 got started and the sky was full of rockets again. I watched them through our window as I spent the night at home having a little fever. Today the decision to stay home seems really wice as I was feeling so much better in the morning already that I took all our carpets out and hoovered too, so a clean start for the new year.

I've also done other wice decisions. I will not take part in our first training camp in Portugal. Even though I regretted it a little bit when taking Pasi to the train station, I know it's for the best as m Plantari fascitis didn't enjoy the running trainings I did before Christmas. So, I'll just have to keep on cycling and skiing and enjoying the performancs of the others' in tour de ski and in ski jumping!

If I promised something for this new year, it could be that I would take care of my injuries before i even get them. It's been many months again without real running trainings and I'm getting desperate. Anyway, I wont give up, so I'll just have to trust on the fact that I did IT last year too even though my injury was so bad. I'll just have to start running a bit later and enjoy the winter sports.

I hope you all a great new year. Let's be good for each other and for ourselves as well!

Dvojí tvář Minny Kauppi ;-)



Daniel Hubmann neuer OL-König

Für die Schweizer Orientierungsläufer geht ein sehr erfolgreiches Jahr zu Ende. Dies, obwohl Simone Niggli eine Babypause einlegte und ein Jahr lang keine internationalen Wettkämpfe bestritt. In die Bresche sprang Daniel Hubmann. Er beendete die Saison als Weltmeister und bester OL-Läufer der Welt. Hätte es Simone Niggli nie gegeben, würde man wohl von einer Sensation sprechen: Gold, Silber und Bronze an den Weltmeisterschaften, dreimal Silber an den Europameisterschaften, drei weitere Siege im Weltcup und schliesslich – als erster Schweizer – ein überlegener Sieg im Gesamtweltcup. Dies ist die phänomenale Saisonbilanz 2008 des neuen Schweizer OL-Stars. Nach mehreren Silbermedaillen an EM und WM wurde Hubmann im Juli in Tschechien – als Nachfolger von Matthias Merz – Weltmeister in der Langdistanz und erfüllte sich damit einen Kindheitstraum. Fast genau so wichtig ist für den gelernten Schreiner, der seit zwei Jahren als Vollprofi lebt, der Gewinn des Gesamtweltcups: «Den Gesamtweltcup kann nur gewinnen, wer über die ganze Saison und in allen Disziplinen stark ist.» Genau das trifft auf Hubmann zu. Ob beim PostFinance Sprint im Irchelpark in Zürich, in der Mitteldistanz beim Weltcup in Schweden oder in der Langdistanz bei der WM in Tschechien – die neue Nummer 1 der Welt siegte in allen Disziplinen und Geländen der Welt. Nun darf sich der schweizerische OL-Verband Swiss Orienteering auf eine aussichtsreiche Saison 2009 freuen. Simone Niggli hat ihr Training nach der Geburt von Tochter Malin Anfang September wieder aufgenommen. Und niemand zweifelt daran, dass die 14-fache Weltmeisterin 2009 bei der Vergabe der WM-Medaillen wieder ein Wörtchen mitreden wird. Zusammen mit Daniel Hubmann und Matthias Merz könnte sogar der Rekord von acht WM-Medaillen aus dem Jahr 2005 in Japan zu knacken sein. *bw*

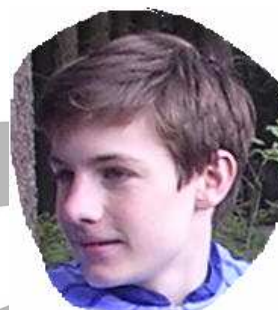


FOTO: CHRISTOPH RUEDLINGER

Daniel Hubmann, der Dominator der OL-Saison und Weltcup-Gesamtsieger, gewann auch das Finale in Zürich.



Neztrácejme hlavu!!!



Najdete majitele kebuly ;-)

